

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος Ζ'
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2008
Άριθ. Φύλλου 76

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Ἐκκλησία καί Πολιτική στήν Ἑλλάδα. Ἔνα θέμα Ταμπού. (π. Β. Θ. Β.)	163
02. Τό χρονικό τοῦ Συνεδρίου	194
03. Ἦταν ὁ Καποδίστριας μασῶνος; (π. Β. Θ. Β.)	197

ἐνοριακή **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΥΠΑΚΟΗ»

Σημείωση: Ἐκ παραδρομῆς, τά τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ μας ἀπό τόν Φεβρουάριο τοῦ 2008 μέχρι καί τόν Σεπτέμβριο ἔχουν ἐσφαλμένο ἔτος ἐκδόσεως. Ἀντί τοῦ ἔτους Ζ', ἀνεγράφη καί πάλι τό περυσινό ἔτος, ΣΤ'. Παρακαλοῦμε νά τό διορθώσετε στά τεύχη πού ἔχετε λάβει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΤΑΜΠΟΥ

Είσηγηση τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη
Στό Στάδιο Ειρήνης καί Φιλίας
Κυριακή 28 Σεπτεμβρίου 2008

Τό θέμα πού θά συζητήσουμε σήμερα εἶναι καθαρά πνευματικό. Καί εἶναι πνευματικό γιατί ἀφορᾷ ἄμεσα τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τή ζωή τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Τήν παρούσα ζωή τους καί τήν μέλλουσα, ἀφοῦ πρόκριμα ἀλλά καί ἀποκλειστικό κριτήριο τῆς μελλούσης ζωῆς εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Πολλοί ἔχουν γράψει στό παρελθόν γιά τό θέμα «Ἐκκλησία καί Πολιτική». Καί πιστά παιδιά τῆς Ἐκκλησίας καί ἀρνητές τοῦ Χριστοῦ. Καί ἀξιόλογοι ἄνθρωποι ἀλλά καί ἄνθρωποι καιροσκόποι καί ὑστερόβουλοι. Ὡστόσο τό θέμα αὐτό «δυστυχῶς μέχρι σήμερα παραμένει ὡς σφάγιον εἰς σκοτόμαιναν μιᾶς πρωτοφανοῦς ἀγνοίας καί ἀδιαφορίας, παρά τήν σπουδαιότητα τήν ὁποῖαν ἔχει τό ἐπίκαιρον τοῦτο καί σοβαρώτατον πρόβλημα».

Ἡ διαπίστωση αὐτή εἶναι τοῦ μακαριστοῦ καί ἁγίου Μητροπολίτου Ὑδρας κυροῦ Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος σέ ἐπιστολή πού μοῦ ἔστειλε στίς 2 Νοεμβρίου 2007, μετά τήν δημοσίευση σχετικοῦ ἄρθρου μου, στό περιοδικό τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων «Ἐνοριακή Εὐλογία», ζητοῦσε μέ πολύ ἐνδιαφέρον νά γίνη εὐρυτάτη συζήτηση ὥστε νά φωταγωγηθῆ, ὅπως χαρακτηριστικά ἔγραφε, τό θέμα.

Ἡ ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Ὑδρας ἦταν γιά μένα πνευματική ἐπιβεβαίωση ὅτι ἔπρεπε νά συνεχίσω τήν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος «Ἐκκλησία καί Πολιτική», σέ ὅλες τίς πτυχές του, διευρύνοντας τόν ὀρίζοντα τοῦ πρώτου μου ἄρθρου, τοῦ Ὀκτωβρίου 2007, ἕως ὅτου γίνη πασιφανές ὅτι τό θέμα αὐτό ἔχει διαστρεβλωθεῖ, μέ τήν πρωτοστασία τῶν πολιτικῶν καί τήν ἀγνοια, ὑποχωρητικότητα καί συνθηκολόγηση ἐκκλησιαστικῶν προσώπων.

Ἔτσι ἐπηκολούθησαν ἄλλα δύο ἄρθρα μου καί ἓνα Πνευματικό Συμπόσιο στίς 17 Φεβρουαρίου 2008 στό Πολεμικό Μουσεῖο, ὅπου καί ἐκεῖ ἐγίνε εἰσήγηση μέ θέμα: «Τά Πολιτικά Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἑλλάδα τοῦ Καποδίστρια καί ἡ Ἑλλάδα σήμερα» καί ἐπηκολούθησε συζήτηση.

Ἐκτοτε, πολλοί ἄνθρωποι ἔδειξαν ἐνδιαφέρον καί μοῦ ζήτησαν νά συνεχισθῆ ἡ ἀνάλυση τοῦ θέματος, καί διότι διεπίστωσαν ὅτι ἀφορᾶ ἄμεσα τήν πνευματική τους ζωή ἀλλά καί γιατί συναντοῦσαν ἀντιδράσεις σέ σχετικές συζητήσεις τους ἐκ μέρους λαϊκῶν καί κληρικῶν, χωρίς, ὅμως, οἱ ἀντιδρώντες καί ἀντιπιθέμενοι νά προβάλλουν σοβαρά ἐπιχειρήματα, παρεκτός “φωτοβολίδων” τοῦ τύπου «... δέν εἶναι ἔτσι!..», «Ποῦ γράφει στήν Ἁγία Γραφή γιά τήν Πολιτική;», «Ὁ Χριστός ἵδρυσε κόμμα;», «Ἐμεῖς οἱ κληρικοί δέν ἔχουμε θέση στήν πολιτική, ἀλλά μόνο νά κοιτάζουμε νά σώσουμε καρμιά ψυχούλα...» καί ἄλλα παρόμοια.

Ὅλα αὐτά μᾶς ὁδήγησαν στό σημερινό μας Συνέδριο, γιά νά συνεχίσουμε τή διερεύνηση καί συζήτηση τοῦ τόσο φλέγοντος καί ἐπικαίρου θέματος, μέ πιο συγκεκριμένο προσδιορισμό του· «Ἐκκλησία καί Πολιτική στήν Ἑλλάδα», πιστεύοντας ὅτι αὐτό, τό «στήν Ἑλλάδα», θά μᾶς βοηθήσει στήν καλύτερη προσέγγισή του.

Στήν Ἑλλάδα, ἀπό τήν ἀρχαιότητα, ἦταν ἀδιανόητος ὁ χωρισμός τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν καθημερινή τους ζωή. Γι’ αὐτό καί ὅταν, ἀκόμη ἀγνοοῦσαν τόν ἀληθινό Θεό, πρὶν ἀποκαλυφθῆ μέ τήν Ἐνσάρκωσή Του, τόν περίμεναν σωστά, ὡς σαρκωμένον καί ἀθάνατον ἄνθρωπο καί ὄχι ὡς ἰδέα, στοιχεῖο τῆς φύσεως, ζῶο ἢ πρᾶγμα.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἤθελαν σχέση μέ τή Θεότητα, ζωή μέ τή Θεότητα. Μπορεῖ ὡς ἄνθρωποι μέ τά πάθη τους, στερημένοι ἀπό τή Θεία Χάρη, νά ἐπενόησαν Θεούς ἐμπαθεῖς, κατ’ εἰκόνα δική τους, ὡστόσο, αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι ὅτι ἤθελαν οἱ θεοί τους νά καλύπτουν ὅλες τίς ἀνθρώπινες δραστηριότητές τους καί ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἐκφράσεις τους. Ζητοῦσαν, χωρίς νά ξέρουν, ποθοῦσαν, χωρίς νά ἔχουν διδαχθεῖ, τόν Θεό πού θά εἶναι ἡ ζωή τους. Αὐτό τοῦς ὁδήγησε νά ὑψώσουν βωμό «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ», γιατί ἐνοιῶσαν

ὅτι οἱ θεοὶ τους δέν εἶχαν τή δύναμη νά κορέσουν τόν πόθο τους γιά πληρότητα. Ἔνοιωθαν ὅτι Κάποιος ἄλλος Θεός, πέρα ἀπό τίς ἀνθρώπινες μικρότητες, πρέπει νά ἔλθῃ καί νά γίνῃ ζωή τους.

Αὐτό τό διεπίστωσε εὐθύς ἀμέσως ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔφθασε στήν Ἀθήνα, καί γι' αὐτό, ὅταν μίλησε στούς προπάτορές μας ἀπό τό βράχο τῆς Ἀκροπόλεως τούς εἶπε: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ». Δεισιδαιμονέστερος, θά εἰπῇ «βαθύτατα θρησκευόμενος», περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον λαό.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἦσαν ἰσορροπημένοι, γιατί συνεχῆς μέριμνά τους ἦταν νά μετουσιώνουν τήν πίστη τους σέ καθημερινή ζωή, νά ζοῦν ὅπως τούς ὑπαγόρευε ἡ πίστη τους. Γι' αὐτό καί ἦσαν πανέτοιμοι πνευματικά γιά νά δεχθοῦν τήν φανέρωση τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ καί ὁ Ἀληθινός Θεός δέν θέλει νά γίνῃ ἰδεολόγημα ἢ φόβητρο, ἀλλά θέλει νά γίνῃ ἡ καθημερινή Ζωή καί ἡ ἀναπνοή τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ θρησκευτικότητα, ὡς κύριο συστατικό τῆς ὑπάρξεως τῶν προγόνων μας, φαίνεται καί ἀπό τόν συνοπτικό προσδιορισμό τοῦ Ἑλλήνα μέ γνώμονα «τό ὄμαιμον, τό ὀμόθησκον καί τό ὀμόγλωσσον», ὅπου τό «ὀμόθησκον» ἔχει τήν πρυτανεύουσα θέση, ἀφοῦ αὐτό κατ' ἐξοχήν διεμόρφωνε καί καθώριζε τό ἦθος καί τήν προσωπικότητά τους, μέ ἐκφραστικό ὄργανο τήν Ἑλληνική γλῶσσα.

Ἡ θρησκευτικότητα αὐτή, ὡς τρόπος ζωῆς, ἔδινε στούς ἀρχαίους προπάτορές μας τήν ἀκλόνητη πεποίθηση ὅτι ὑπερέχουν σέ πολιτισμό καί σέ ποιότητα ζωῆς ἐν σχέσει μέ τούς ἄλλους λαούς, γι' αὐτό δέν ἐπηρεάσθηκαν ποτέ στό «πιστεῦω» τους καί στήν συμπεριφορά τους ἀπό τό τί κάνουν οἱ πολλοί.

Οἱ πρόγονοί μας δέν ἦσαν κομπλεξικοί, οὔτε εἶχαν τό φόβο καί τόν τρόπο πού ἔχουν σήμερα οἱ ἄρχοντές μας, μήπως τάχα καί ἀπομονωθοῦμε διεθνῶς ἂν δέν εἴμαστε ὑπάκουα «τσιράκια» τῶν Μεγάλων, γιατί οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ἤδη ἀπομονώσει ὅλους τούς λαούς, πού δέν μειεῖχαν στήν Ἑλληνική Παιδεία καί ζωή, κηρύσσοντας μέ τόν κατηγορηματικότερο τρόπο τό «πᾶς μή Ἕλλην, βάρβαρος»!

Ἄν οἱ πρόγονοί μας ἀκολουθοῦσαν τή δική μας τακτική, θά εἶχαν γίνῃ προσάρτημα καί δορυφόροι τῶν τότε πανίσχυρων Περσῶν, ὅπως

έχουμε γίνει έμεϊς σήμερα προσάρτημα τής 'Αμερικής και παίγνιο τής Εύρώπης, τής όποίας άκόμη και οί έπιτελεϊς του άθλητισμου μäs ύβρίζουν άδιαμαρτύρητα, άφοϋ μäs έχει γίνει πλύση έγκεφάλου από τούς άρχοντές μας ότι είμαστε μικρός λαός και δέν πρέπει νά μιλάμε!

Οί πρόγονοί μας, όμως, ποτέ δέν συσχέτισαν τήν άξία και τήν αλήθεια μέ τό πλῆθος, και γι' αυτό, αν και όλιγάριθμοι, πολέμησαν άποτελεσματικά τήν βαρβαρότητα, και όχι μόνο έμπόδισαν τήν συρρίκνωση τών συνόρων τους –πράγμα πού για τούς Κυβερνήτες μας σήμερα θεωρείται άπόλυτα φυσιολογικό και άναμενόμενο(!)– αλλά έπεξέτειναν τήν 'Ελληνική κυριαρχία και τόν 'Ελληνικό Πολιτισμό μέχρι τά βάθη τής 'Ασίας!

Μέ τό κήρυγμα του 'Αποστόλου Παύλου στην 'Αθήνα έρχεται τό «φώς τής Γνώσεως». Φανερώθηκε Έκεϊνος πού «ώς 'Αχώρητος Θεός» έγινε τό πλήρωμα του πόθου τών γνησίων προπατόρων μας. Αύτοί πού διψούσαν συνεχώς νά άκούσουν «τί καινότερον», άκουσαν «τό μόνον καινόν υπό τόν ήλιον» και έλαβαν «ύδωρ ζών», για νά μη διψάσουν ποτέ πιά.

Αύτοί, πού είχαν άπομονώσει όλους τούς λαούς ως βαρβάρους, δέχονται έλεύθερα, αϋθόρμητα και έγκάρδια τήν 'Αποκάλυψη του Σαρκωθέντος Θεοϋ. Όχι βία και δυναστικά, όπως τούς συκοφαντούν οί σημερινοί τάχα πολιτισμένοι νεογενίσαροι. Οί Πατέρες μας δέν ήσαν άνθρωπάκια για νά πέσουν θύματα έκβιασμού και τρομοκρατίας. Οί πρόγονοί μας “δέν σήκωναν μύγα στό σπαθί τους”, γι' αυτό είναι ύβριστές τών προγόνων μας αύτοί πού ίσχυρίζονται όψιμα πώς ό άρχαιος κόσμος διά τής βίας δέχθηκε τόν Χριστιανισμό. Τόσο, λοιπόν, σπουδαϊος, κατά τήν γνώμη τους, ήταν ό 'Ελληνισμός, ώστε έπεσε θύμα έκβιασμού και τρομοκρατίας; Έμεϊς οί “λαπάδες” νεοέλληνες άνεχθήκαμε μόνο έπά χρόνια τήν δικτατορία και τήν άποτινάξαμε, και οί πρόγονοί μας, οί ήρωες, ήσαν τόσο δειλοί, τόσο φοβισμένοι και άνόπιοι, πού, τελικά, κάποιοι τούς καταπίεσαν, τούς κατανάγκασαν και τούς έκαναν χριστιανούς;

Βεβαίως όχι! 'Ο Χριστιανισμός ήταν ή ολοκλήρωση τής ψυχής και τής ζωής του 'Ελληνα και ή 'Εκκλησία ολοκλήρος ό τρόπος τής ζωής

του.

Μέ τήν Ἐκκλησία, ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει πιά καμμιά ἀνάγκη. Ἄφοῦ ἡ Ἐκκλησία τακτοποιεῖ καί ἱκανοποιεῖ καί τίς πιό λεπτεπίλεπες ἀνάγκες τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων, τά βιωτικά προβλήματα καί οἱ καθημερινές διευθετήσεις τῶν ἀνθρωπίνων πρακτικῶν ἀναγκῶν εἶναι πιά παιχνιδάκι. Τό δύσκολο εἶναι νά ἀναπαυθῆ καί νά χαρῆ ἡ ψυχή, τό εὐκόλο εἶναι νά βρεθοῦν οἱ πρακτικές λύσεις γιά τά βιωτικά προβλήματα.

ἌΟ Χριστός γίνεται «ὁ Ἐλευθερωτής τῶν ψυχῶν» καί οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀπό τούς πρώτους ἀνθρώπους τῆς γῆς πού σπεύδουν νά ἐγκολληθοῦν τήν Ἀλήθεια, πού εἶναι Πρόσωπο, καί ὄχι ἰδέα καί ἰδεολογία. Οἱ Ἕλληνες πρῶτοι ἀπό ὄλους τούς λαούς εἶχαν τίς πνευματικές προϋποθέσεις γιά νά ταυτίσουν τή ζωή τους μέ τόν Σαρκωθέντα Θεόν, τόν Δημιουργό «ὄρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων».

ἌΟ Σαρκωθείς Θεός, «Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος», εἶναι Αὐτός πού ἔχει «πᾶσαν ἐξουσίαν ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς», τήν ὁποία φιλανθρώπως διαβιβάζει στήν Ἐκκλησία Του ὥστε νά ρυθμίζονται θεοπρεπῶς καί νά ἀντιμετωπίζονται ἐν δικαιοσύνῃ «τά ἐν τῷ λαῷ του συμβαίοντα».

Ἔτσι, ἡ νέα ζωή, ἡ Ζωή τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς Ἐκκλησίας Του εἶναι τό μοναδικά καινούργιο «ὑπό τόν ἥλιον». Νέο ἦθος ἀνθρώπων, γιατί ἀνέτειλε ἡ προοπτική ὄχι μόνο μιᾶς πρόσκαιρης εὐτυχισμένης ζωῆς ἀλλά ἡ «ἐπαγγελία ζωῆς αἰωνίου». Τώρα πιά, τό κάθε τι δέν ἀντιμετωπίζεται μέ γνώμονα τήν ἡμερομηνία λήξεως τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἀλλά μέ γνώμονα τό ὅτι ἡ παρούσα ζωή εἶναι τό ἀποκλειστικό κριτήριο γιά τήν αἰώνια ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ χριστιανοί, πιά, Προπάτορές μας Ἕλληνες, ζοῦν ἀκόμα περισσότερο ἀπό πρῖν, τήν ταύτιση τῆς πνευματικῆς μέ τήν καθημερινή τους ζωή. Γι' αὐτό δέν ἀρκοῦνται στό νά εἶναι ἐνωμένοι μέ τούς Ποιμένες τους μόνο ὡς πρὸς τήν Διδαχή τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τήν Θεία Εὐχαριστία, ἀλλά νοιώθουν ἀνάγκη τους νά εἶναι ἐνωμένοι καί μέ τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τους καί νά ἔχουν «ἅπαντα κοινά». Θέτουν μπροστά στά πόδια τῶν Ἀποστόλων τά περιουσιακά τους στοιχεῖα, χωρίς αὐτοί νά τοὺς τό ζητήσουν, γιατί θεωροῦν ἀδιανόητο νά ἐμπιστεύονται στούς Ποιμένες τους τήν ψυχή τους, πού εἶναι ἡ

αίωνια ζωή τους, και νά μὴν τούς ἐμπιστεύονται τά πρόσκαιρα καί ὑλικά ἀποκτήματά τους.

Οἱ Ἅγιοι Ἀποστόλοι, βεβαίως, δέν κράτησαν γιά πολύ αὐτή τὴν ἀρμοδιότητα. Τὴν ἀρμοδιότητα τῆς διευθετήσεως τῶν καθημερινῶν βιωτικῶν πραγμάτων. Διότι ἔκριναν ὅτι δέν εἶναι καλὸ νά δαπανῶνται σέ βιωτικές τακτοποιήσεις εἰς βάρος τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ τους ἔργου.

Γι' αὐτό, τὴν ἀρμοδιότητα αὐτή τὴν διεβίβασαν σέ «**ἄνδρες πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου**», τούς ὁποίους ἐξέλεξαν οἱ πιστοί. Εἶναι ἄξια ὑπογραμμίσεως ἡ διατύπωση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μέ τὴν ὁποία γίνεται σαφές ὅτι ἡ πηγαία ἐξουσία ἀνήκει στόν Χριστό καί στήν Ἐκκλησία Του καί ὅτι ἡ παραχώρηση τῆς διακονίας τῶν βιωτικῶν σέ πιστούς λαϊκοὺς δέν συνεπάγεται ἀπεμπόληση τῆς ἐξουσίας ἀπό τούς Ποιμένες ἀλλὰ ἀπλῶς παραχώρησή της: «**Ἐκλέξασθε οὖν ἄνδρας μεμαρτυρημένους ἐπά, οὓς ἡμεῖς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης**». Ἀκόμη καί ὁ ἀριθμὸς τῶν διακόνων τοῦ ἔργου προσδιορίζεται ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους ἀλλὰ καί ἡ εὐλογία καί ἡ ἐγκατάστασή τους γίνεται ἀπό τούς Ἀποστόλους.

Στὶς Πράξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔχουμε τίς πρῶτες ἐκλογές μεταξύ τῶν πιστῶν, ὄχι γιά τὴν ἀνάδειξη κληρικῶν, ἀλλὰ λαϊκῶν, γιά τίς βιωτικές ἀνάγκες τῆς χριστιανικῆς κοινότητος, ἀσχέτως ἂν αὐτὴ ἡ ἀρχικὴ τους διακονία ἐξελίχθηκε ἀργότερα γιά κάποιους ἀπό αὐτοὺς καί σέ ἱερατικὸ λειτούργημα.

Οἱ Χριστιανοὶ zoῦν πλέον στήν πληρότητα τῆς Ἐκκλησίας. Zoῦν βέβαια καί στόν κόσμον πού τὸν κυβερνοῦσαν δυνάστες, καταχραστὲς τῆς ἐξουσίας τοῦ Θεοῦ. Δέν τούς ἀνατρέπουν, ὅμως, ἀλλὰ καί δέν τούς ἐγκρίνουν. Δέν τούς ἀνατρέπουν γιατί ἦσαν τότε οἱ εἰδωλολάτρες πλειοψηφία, καί οἱ χριστιανοὶ ποτέ δέν ἀντιδροῦν εἰς βάρος μιᾶς ἤδη ἐγκατεστημένης σ' ἓνα τόπον καί μέ τίς δικές της συνήθειες διαβίωσης πλειοψηφίας ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀντιδροῦν μόνον ὅταν ὡς χριστιανοὶ εἶναι πλειοψηφία στόν τόπον τους καί ἡ μειοψηφία προσπαθεῖ διὰ τῆς βίας νά τούς ἐπιβληθῇ καί νά ἀνατρέψῃ τὴν Πίστην καί τίς Παραδόσεις τους.

Δέν τούς ἀνατρέπουν, λοιπόν, ἀλλὰ καί δέν τούς ἐγκρίνουν. Δέν

κινούνται έναντίον τῶν τυράννων γιατί γνωρίζουν ὅτι ἡ Ζωή τοῦ Θεοῦ θά κυριαρχήσῃ στόν κόσμον, ὄχι μέ τή βία ἀλλά μέ τόν πόθον καί τήν προσμονή τῶν ἀνθρώπων. Γνωρίζουν ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀψευδής καί «ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία ἀπό τοῦ Νόμου» Του δέν θά μείνῃ ἀπραγματοποίητη. Γνωρίζουν ὅτι ὅσο καί νά ξεσηκωθοῦν οἱ ἄνεμοι τοῦ κακοῦ «Τό εὐαγγέλιον κηρυχθήσεται πάση τῇ κτίσει». Οἱ Χριστιανοί ζοῦν στήν Ἐκκλησία, πού τῆς ἐδόθη ἄνωθεν «πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς». Ἡ διατύπωση τοῦ Χριστοῦ «πᾶσα ἐξουσία καί ἐπί γῆς» εἶναι τόσο ἀπόλυτη, ὥστε δέν ἀφήνει περιθώρια νά νομίσῃ κανεῖς ὅτι ἔχει ἀπό κάπου ἄλλοῦ κάποια ἄλλη ἐξουσία, παρεκτός ἂν τοῦ παραχωρηθῇ ἀπό τόν Ἴχοντα αὐτήν τήν «πᾶσαν ἐξουσίαν». Ὁ Χριστός μίλησε καί ἀκόμη πιό ἀπόλυτα καί συγκεκριμένα πρός τούς Μαθητάς Του καί πρός τούς διαδόχους τους: «Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει καί ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμέ ἀθετεῖ, ὁ δέ ἐμέ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τόν ἀποστείλαντά με». Ὁ Χριστός, δηλαδή, ταυτίζει τόν ἑαυτό Του μέ τήν Ἐκκλησία Του ὥστε κανεῖς, μά κανεῖς, νά μὴν ἔχῃ πρόφασιν νά διδάξῃ ἀντίθετα τούς ἀνθρώπους. Αὐτή ἡ ταύτιση τοῦ Χριστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία Του εἶναι πού ἀφαιρεῖ ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλον, ὁποιασδήποτε μορφῆς ἐξουσία!

Τήν Εὐαγγελική Ἀλήθεια ὅτι «πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς» ἀνήκει στόν Χριστό καί δι' Αὐτοῦ στήν Ἐκκλησία Του, συνειδητοποιεῖ ὁ Μέγας Βασιλεὺς καί Ἰσαπόστολος Ἅγ. Κωνσταντῖνος, εὐθύς μετά τήν κατήχησή του στόν χριστιανισμό, ἀρχικά ἀπό τήν μητέρα του ἁγ. Ἐλένη καί ἐν συνεχείᾳ ἀπό τόν πνευματικό του, ἅγιον Σίλβεστρο. Συνειδητοποιεῖ ὅτι ἡ Ὄντως Ἐξουσία δέν μπορεῖ νά ἀνήκῃ σέ κτίσματα, σέ ἀνθρώπους κτιστούς, ἀλλά ἀνήκει μόνο σ' Ἐκεῖνον, τοῦ Ὁποίου ἡ Θεία καί Ἄκτιστη Ὑπόστασή Του εἶναι ἐπέκεινα τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, δηλαδή πέρα ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύσιν, καί ὅτι, κατά συνέπεια, ἡ ἀσκουμένη ἐπί γῆς ἐξουσία εἶναι παραχώρηση τῆς Οὐρανίου Πηγαίας ἐξουσίας.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀντιλαμβάνεται ὅτι, γιά νά γίνῃ χριστιανός ἄρχων, πρέπει νά ἀποδυναμωθῇ ἐκουσίως ἀπό τίς ἐξουσίες, πού τόν εἶχε ἐξοπλίσει ἡ εἰδωλολατρεία, σφετεριζομένη τήν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ. Σημειωτέον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τότε ἦταν ὄχι μόνο ὑπέριτος

**Θρησκευτικός και πολιτικός ηγέτης αλλά θεός επί της γης!
Είχε εξουσία ζωής και θανάτου στους υπηκόους του!**

‘Ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος, ως χριστιανός πλέον, έστω και αν δεν έχει ακόμη βαπτισθεί (γιατί θέλει να δεχθῆ τό ἅγιο βάπτισμα στό τέλος τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν και ὑποχρεώσεων του, ἀφοῦ γι’ αὐτόν, ὅπως και γιά κάθε συνειδητό χριστιανό, τό ἅγιο βάπτισμα εἶναι ἡ σπουδαιότερη ὑπόθεση τῆς ζωῆς του) κενώνεται, ταπεινώνεται μπροστά στόν Θεό, νοιώθοντας βαθειά τή Θεία προέλευση και πηγή τῆς εξουσίας και συρρικνώνει τή δικαιοδοσία του μόνο στίς βιωτικές τακτοποιήσεις τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. ‘Ομολογεῖ ὅτι εἶναι ‘Επίσκοπος τῶν ἐκτός τῆς ‘Εκκλησίας πραγμάτων και ἀναγνωρίζει στους ‘Επισκόπους τήν εξουσία τῶν ἐντός τῆς ‘Εκκλησίας.

Διαχωρίζει τά διακονήματα σέ ἱερατικά και κοσμικά και ἀπαγοεύει στόν ἑαυτό του ὅποιαδήποτε παρέμβαση στή λατρεία, στή διδασκαλία και στή διοίκηση τῆς ‘Εκκλησίας.

‘Αναγνωρίζει στήν ‘Εκκλησία ὄχι μόνο τό δικαίωμα ἀλλά και τήν ὑποχρέωση νά τόν διδάσκη, γνωρίζοντας ὅτι ὁ χριστιανός, εἴτε ἄρχων, εἴτε ἀρχόμενος, εἶναι παιδί τῶν Πνευματικῶν Πατέρων τῆς ‘Εκκλησίας, εἶναι Μαθητής τῆς ‘Εκκλησίας.

‘Αποτέλεσμα τῆς μαθητείας του αὐτῆς εἶναι ἡ ἀλλαγῆ τῆς νομοθεσίας μέ γνώμονα τό ‘Ι. Εὐαγγέλιο και τήν διδασκαλία τῆς ‘Εκκλησίας. ‘Ετσι, τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ γίνεται νομοθεσία τῆς Αὐτοκρατορίας, δικαστικό ἥθος, περιεχόμενο τῆς Παιδείας, καθημερινή ζωή τῶν πολιτῶν. Ταυτίζεται ἡ πίστη μέ τήν καθημερινή ζωή.

Δέν ὑπολογίζει ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι ἀκόμη εἰδωλολάτρες. Γνωρίζει ὅτι ὁ ἄρχων πρέπει νά κάνη φανερό στους ὑπηκόους του τό προσωπικό του πιστεύω και νά ἄρχη μέ βάση αὐτό, γιατί ἔχει πνευματική εὐθύνη γιά τό ἥθος πού διδάσκει στόν λαό, ἀλλά δέν διώκει οὔτε ἀδικεῖ τούς εἰδωλολάτρες. Τούς ἀφήνει νά κινηθοῦν ἐλεύθερα στά πλαίσια τῆς ‘Ανεξιθρησκείας, πού, μέ διαχρονική, δηλαδή, ἀπόλυτη δικαιοσύνη, καθώρισε.

Οἱ εἰδωλολάτρες, βέβαια, πολύ σύντομα ἀντελήφθησαν ὅτι δέν ἔχουν νά χάσουν ἀπό τήν χριστιανική συμπεριφορά, γιατί ἡ χριστιανική συμπεριφορά και τό χριστιανικό ἥθος δέν περιμένουν τόν Εἰσαγγελέα γιά νά κρίνη τήν παρανομία, ἀφοῦ στόν χριστιανό λει-

τουργεῖ πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἢ συνειδήσῃ του, πού τὴν ἐλέγχει ἀδιάκοπα ὁ Παντεπόπτης Θεός. Οἱ εἰδωλολάτρες ἔβλεπαν καθαρὰ τό πόσο διαφέρει τό ἦθος τῶν χριστιανῶν καί διαπίστωναν ὅτι μπορούσαν νά λένε πολλά εἰς βάρος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλά δέν μπορούσαν νά διαψεύσουν κάτι χειροπιαστό καί αὐταπόδεικτο: Τό οὐράνιο ἦθος τῶν τότε χριστιανῶν!

Εἶπαν καί ἔγραψαν κάποιοι ὅτι ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κινήθηκε ἀπὸ πολιτική σκοπιμότητα καί ἀσπάσθηκε τόν Χριστιανισμό. Αὐτοί, βέβαια, δέν ἔχουν τίποτε αὐθεντικό διαβάσει γιά τὴν μεγάλη αὐτὴν προσωπικότητα. Οὔτε τὰ πραγματικά ἱστορικά γεγονότα, οὔτε τὰ κείμενα καί τίς Προσευχές πού ἔγραψε σίς ἐγκάρδιες προσευχητικές του συνομιλίες μέ τόν Χριστό.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ δέν θέλουμε νά ἐμπλακοῦμε σέ μιά διαδικασία ἀνώφελης ἀντιλογίας μέ ὄλους αὐτούς τούς προχειρολόγους, θά τοὺς ρωτήσουμε μόνο ἂν ὁ ἰσχυρισμός τους ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὴ ζωὴ καί τὴν ἀνθρώπινη συμπεριφορὰ ἢ εἶναι μιά εὐκόλλη λύση γιά νά ἀποφύγουν τὴν παραδοχὴ τῆς πραγματικότητος.

Ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν ἱστορία ἀλλὰ καί ἀπὸ τὴν σημερινὴ πραγματικότητα διαπιστώ-νουμε ὅτι κανεῖς μὰ κανεῖς Ἑλληνας Πολιτικός ἄρχων, παρ' ὅτι ἐνδιαφέρεται γιά τὴν πολιτικὴ σκοπιμότητα, ὡς πρὸς τό νά κερδίσει τοὺς χριστιανούς πού εἶναι ἡ πλειοψηφία τῶν ψηφοφόρων, δέν συζητᾷει κἂν νά παραδώσει κάτι ἀπὸ τὴν ἐξουσία πού ἔχει σφετερισθῆ μέ τό νά νομοθετῆ ἀντίθετα ἀπὸ τό Εὐαγγέλιο!

Ἀντιθέτως, μάλιστα! Διαρκῶς ἐπεκτείνει τὴν ἐξουσία του καί στὰ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, προκαλῶντας συνεχῶς τοὺς χριστιανούς μέχρι τοῦ σημείου νά τοὺς ἀπαγορεύει ἀκόμη καί τόν λόγο σέ πνευματικά ἢ βιωτικά θέματα, στὰ ὁποῖα ὁ ἄρχων αὐτός ἔχει ἀντίθετη πολιτικὴ. Γιά νά τό πετύχῃ αὐτό, ταυτίζει τόν ρόλο μέ τόν λόγο, ἰσχυριζόμενος ὅτι μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτικῶν ὑπάρχουν διακριτοὶ ρόλοι! Πρόσφατα, μάλιστα, ὁ Πρόεδρος τῆς Κύπρου ἐπετέθη στόν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἐπειδὴ διαφωνοῦσε μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο στούς χειρισμούς τοῦ Κυπριακοῦ, λέγοντάς του ὅτι ἐκεῖνον τόν ψήφισε τό 53% τῶν πολιτῶν, λές καί τόν ψήφισαν οἱ πολῖτες ἐξουσιοδοτώντας τον γιά τὰ πάντα ἐν λευκῷ ἢ γιά νά κλείνῃ τὰ σιόματα ὄλων τῶν ἄλλων!

Βεβαίως υπάρχουν διακριτοί ρόλοι, αλλά όχι διακριτοί λόγοι¹. Ὁ λόγος εἶναι ἐλεύθερος σέ ὄλους καί ὄχι μόνο σέ κείνους πού ψηφίζονται, ἀλλιῶς οἱ δημοσιογράφοι, πού κι' αὐτοί δέν ψηφίζονται, ἔπρεπε νά εἶναι μουγγοί καί ὄχι λαλίστατοι, ὅπως τούς ἀκοῦμε κάθε μέρα νά “σπαθοκόβουν”, κρίνοντας τούς πάντες καί τά πάντα!

Ἡ ἀπή πραγματικότητα, λοιπόν, βοᾷ ὅτι δέν μπορεῖ κανείς νά ὑποστηρίξη τόν χριστιανισμό ἀπό πολιτική σκοπιμότητα, παρά μόνον ἂν εἶναι ἀληθινός χριστιανός. Ὅποιος δέν συμφωνεῖ μαζί μου, ἄς μοῦ ἐξηγήσῃ γιατί οἱ σημερινοί πολιτικοί, πού ἀνήκουν στά Κόμματα Ἐξουσίας, δέν ὑπολογίζουν τό πολιτικό τους κόστος καί νομοθετοῦν συνεχῶς κατά τῆς Ἐκκλησίας, ἀδιαφορῶντας γιά τό τί πιστεύουν οἱ χριστιανοί πού εἶναι ἡ πλειοψηφία τοῦ ἐκλογικοῦ τους σώματος; Γιατί ὁ σημερινός πρωθυπουργός προτίμησε νά ἀτιμάσῃ τήν ὑπογραφή του γιά τήν ἐπιστροφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες μή δίνοντας “δεκάρα” γιά τό πολιτικό του κόστος;

Ἐάν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος δέν εἶχε εἰλικρινά ταπεινώσει τόν ἑαυτόν του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, ἀρνούμενος νά καθίσῃ στόν θρόνο Του ἐνώπιον τῶν Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλά κατακόκκινος ἀπό συστολή καί σεβασμό προτίμησε, ἕνα χαμηλό κάθισμα λέγοντάς τους ὅτι δέν εἶμαι ἀνώτερος ἀλλά «ἕνας ἀπό ἐσᾶς», τότε γιατί ὁ ἐκάστοτε Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, χωρίς συστολή καί σεβασμό δέχεται νά καθίσῃ σέ ξεχωριστό κάθισμα, μπροστά ἀπό τήν Ἱ. Σύνοδο καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο, δηλαδή μπροστά ἀπό τούς Πνευματικούς του Πατέρες, ἀφοῦ εἶναι Ὁρθόδοξος χριστιανός; Καί νά σκεφθῆ κανείς ὅτι δέν ὑπάρχει σύγκριση μεταξύ τοῦ σημερινοῦ ἀξιώματος τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας μέ τό ἀξίωμα, τήν τιμή καί τίς ἐξουσίες πού εἶχε ὁ Αὐτοκράτορας.

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἦταν πράγματι χριστιανός, γιατί μόνο ὁ ἀληθινός χριστιανός μπορεῖ νά συσταλῆ μπροστά στόν Θεό, στήν Ἐκκλησία Του καί στούς Λειτουργούς Του! Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος σάν χριστιανός στό ἦθος, παρέδωσε τήν ἐξουσία πού εἶχε. Οἱ σύγχρονοι ἄρχοντες ἀρπάζουν τήν ἐξουσία πού δέν ἔχουν. Ἄς καμαρώσουμε τή διαφορά!

1. Βολουδάκη Βασιλείου Πρωτ., Ὁ Ρόλος καί ὁ λόγος, περιοδ. «Ἐνοριακή Εὐλογία», τεῦχος 70-71

Θά μπορούσαμε σ' αὐτά νά προσθέσουμε πάρα πολλά. Δέν μᾶς τό ἐπιτρέπει, ὅμως, ὁ χρόνος γιατί τό θέμα μας ἔχει καί ἄλλες πτυχές.

Τό συμπέρασμα, πάντως εἶναι ὅτι, μετά ἀπό ὅσα ἐκθέσαμε, προκύπτει ἀβίαστα ὅτι ὁ Ἑλληνισμός ἀπό τήν ἀρχαιότητα ταύτιζε τήν θρησκευτικότητα του μέ τήν καθημερινή του ζωή καί αὐτό ὀλοκλήρωθηκε μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού ἦταν ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ πόθου τοῦ Ἑλληνα νά δώση ἄλλη διάσταση στήν ἐπίγεια ζωή του, ἀλλά, κυρίως, νά ξεπεράση τήν ἡμερομηνία λήξεώς του ἐπί τῆς γῆς, ἐπεκτείνοντας τή ζωή του αἰώνια.

Ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανός δέν μπορεῖ νά χωρίση τό δόγμα ἀπό τό ἦθος. Δέν μπορεῖ νά χωρίση τό πιστεύω του ἀπό τήν προσωπική του ζωή, ἀφοῦ, γιά τήν Ὁρθόδοξη θεολογία, τό ἦθος εἶναι ἀπόρροια τῆς Δογματικῆς.

Ἔτσι, τό θέμα πού συζητοῦμε σήμερα δέν εἶναι πολιτικό, οὔτε κᾶν ἔθνικό. Εἶναι βαθύτατα θεολογικό, δογματικό, καί γι' αὐτό ἀφορᾷ ἄμεσα καί ἐπηρεάζει τήν πνευματική μας ζωή, καί αὐτό φαίνεται ἀπό τό σημερινό κατάντημα τῆς πατρίδος μας.

Δέν συνδέουμε, βεβαίως, τήν ταύτιση πίστεως καί καθημερινῆς ζωῆς μέ τήν σύζευξη στό πρόσωπο τοῦ κληρικοῦ τῆς ἱερατικῆς καί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Αὐτό τό ἔχουμε ἤδη ἐπισημάνει, στά προλεχθέντα. Δέν συζητοῦμε νά ἀναλάβουν οἱ κληρικοί κοσμικά καί πολιτικά ἀξιώματα, διότι αὐτά εἶναι ὑποτιμητικά τῆς πνευματικῆς τους διακονίας καί ἐμπόδια στό λειτούργημά τους. Οἱ κληρικοί εἶναι «**διάκονοι τῆς Καινῆς Διαθήκης**», διαχειρίζονται τήν πνευματική ἐξουσία, τήν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ, καί ἡ ἐξουσία τους αὐτή ὑπερέχει τόσο πολύ σέ ἀξία, ἔναντι τῶν κοσμικῶν ἀξιωμάτων, ὅσο ὑπερέχει ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα.

Αὐτό τό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μέ τά δικά του λόγια: «Ἔστι δέ καί ἕτερα ἀρχή τῆς πολιτικῆς ἀνωτέρα. Τίς οὖν ἐστίν αὕτη; Ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἧς καί αὐτῆς ὁ Παῦλος μέμνηται λέγων, “πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καί ὑπέεικετε· ὅτι αὐτοί ἀγρυπνοῦσιν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες”. Αὕτη γάρ ἡ ἀρχή τοσοῦτον τῆς πολιτικῆς ἀμείνων,

ὅσον τῆς γῆς ὁ οὐρανός· μᾶλλον δέ καί πολλῶ πλέον».²

Κανείς, λοιπόν, συνειδητός κληρικός δέν διανοεῖται νά ὑποβιάσῃ τήν Θεία καί Ἱερή ἐξουσία του, σέ κοσμική ἐξουσία, ὅσο φαντασμαγορική καί νά φαίνεται αὐτή στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, αὐτοὑποβιαζόμενος σέ «διάκονο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης», ὅπως εἶναι οἱ πολιτικοί ἄρχοντες.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Καινή Διαθήκη καί ἐρχόμενος στόν κόσμο δέν καταργεῖ τήν Παλαιά Διαθήκη δηλαδή τόν Ὁδηγό τῆς κατά Θεόν καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά τήν φωταγωγεῖ, γιατί, χωρίς τό Φῶς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ Παλαιά φθάνει τόν ἄνθρωπο μόνο μέχρι τά προτειχίσματα τῆς «Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας», στερῶντας του τή θέα της, καί, κυρίως, τήν εἴσοδο σ' αὐτήν, ὅπως συνέβη στόν Μωϋσῆ, παρ' ὅτι τήν ἐβίωσε στό ἔπακρον.

Ἐνῶ, ὁμως, εἶναι ἀδιανόητο νά ὑποβιασθῆ ὁ Ἱερεὺς σέ κοσμικό ἄρχοντα, καθ' ὅτι «Ἱερεὺς ἄρχων, ἀνίερος», ἡ πνευματική ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἐπηρεάζῃ καί νά ἐλέγχει ἕνα χριστιανικό Κράτος. Αὐτό, ὅπως διαπιστώνουμε, ἔπαψε νά ἰσχύει στήν πατρίδα μας ἀπό τήν δολοφονία τοῦ Καποδίστρια . Ὁ Καποδίστριας ἦταν ὁ τελευταῖος συνειδητός χριστιανός Κυβερνήτης, συνεχιστής τῶν ἀγίων Αὐτοκρατόρων, πού ἔκανε βίωμά του τό βίωμα τῆς Αὐτοκρατορίας μας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ψυχή τοῦ Γένους καί ἡ Πολιτεία τό σῶμα, τό ὁποῖο σῶμα χωρίς τήν ψυχή του εἶναι ἕνα «πῶμα ἐξαισίον», ὅπως κινδυνεύει νά γίνη σήμερα.

Μετά τόν Καποδίστρια, κανείς συνειδητός χριστιανός δέν ἀνέλαβε τήν ἐξουσία στήν Πατρίδα μας παρά μόνον ἄνθρωποι πού ξηλώνουν σιγά-σιγά καί χρόνο μέ τόν χρόνο τήν θεοῦφανη Στολή τοῦ Χριστοῦ. Δέν πρέπει νά κακοφانوῦν σούς Κυβερνήτες μας αὐτά πού λέμε, γιατί, ἂν ἦσαν πραγματικοί χριστιανοί, δέν θά τολμοῦσαν νά παραμερίσουν «ἴωτα ἐν ἡ μία κεραία» ἀπό τίς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός ἡγεμὼν πρέπει νά ὁμολογῆ, νά πολιτεύεται καί νά νομοθετῆ σύμφωνα μέ τήν πίστη του αὐτή, πού εἶναι καί πιστεύω τοῦ Γένους, καί ὄχι νά ὑποκρίνεται ὅτι πρέπει τάχα νά συμπορευθοῦμε μέ τήν Εὐρώπη, γι' αὐτό καί ὑποκύπτουμε στίς πιέσεις

2. Ἁγ' Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΙΕ' Εἰς τήν Β' Πρὸς Κορινθίους.

της, κρύβοντας μέ αυτόν τόν τρόπο τίς προσωπικές του πεποιθήσεις και τίς προσωπικές του ἐπιλογές, ἐπειδή πρέπει νά “ρίξη στάχτη” στά μάτια τῶν χριστιανῶν.

Τό ὅτι εἶναι πέρα γιά πέρα ἐπιλογή τῶν Ἑλλήνων Πολιτικῶν νά ἀποχριστιανίσουν τή χώρα μας ἀποδεικνύεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ Εὐρώπη δέν ἔχει ἐπιβάλλει καμμιά δέσμευση στά Κράτη Μέλη της σέ θέματα Θρησκείας, Παιδείας, Πολιτισμοῦ καί Στρατιωτικῶν ἐξοπλισμῶν, πράγμα πού ἐπιμελῶς μᾶς ἀποκρύπτουν ὅλες οἱ πολιτικές Παρατάξεις.

Ἐάν, τελικά, οἱ σημερινοί ἄρχοντές μας ἔπαψαν νά πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκφράζει τόν Σαρκωθέντα Ἀληθινό Θεό καί ταυτίσθηκαν μέ τήν νοοτροπία καί τίς προοπτικές τοῦ ἀθέου κόσμου, κανεῖς δέν πρόκειται νά τούς ἐμποδίση.

Ὁφείλουν, ὅμως, νά τό εἰποῦν ἀντρίκια καί ξεκάθαρα στούς ψηφοφόρους τους, ὥστε νά εἰσπράξουν τό μονοψήφιο ποσοστό, πού τούς ἀναλογεῖ, ἀφοῦ εἶναι κοινό μυστικό ὅτι τά Κόμματα ἐξουσίας τῆς πατρίδος μας ἐκλέγονται κατά ἀπόλυτη πλειοψηφία ἀπό χριστιανούς. Αυτό ἀπέδειξαν καί τά 3.000.000 ὑπογραφῶν γιά τήν διατήρηση τοῦ θρησκευμάτος σίς ταυτότητες.

Σ’ αὐτό τό σημεῖο θά ἤθελα νά ἐπαινέσω τό Κ.Κ.Ε. γιά τήν εἰλικρίνεια καί τήν τιμιότητά του νά διακηρύσσει τά ἄθεα πιστεύματά του, μέ τίμημα μονοψήφιο ποσοστό σίς ἐκλογές, παρά τίς καλές Προτάσεις τῶν Πολιτικῶν του Προγραμμάτων.

Τί συνέβη, ὅμως, καί μετά τόν Καποδίστρια χάθηκαν ἀπό τό πολιτικό προσκήνιο τῆς Πατρίδος μας οἱ εὐσεβεῖς καί ἀνιδιοτελεῖς ἄνδρες καί ἐπεκράτησαν σχεδόν καί’ ἀποκλειστικότητα οἱ πολιτικοί ἐκεῖνοι πού εἶχαν ἐλάχιστη καί ἐπιφανειακή σχέση μέ τή χριστιανική ζωή; Τί συνέβη καί μέ ποιές τεράστιες εὐθύνες ἡμῶν τῶν Ποιμένων καί ἰδίως τῶν Ἐπισκόπων καί Ἀρχιεπισκόπων, ἡ πίστη τοῦ λαοῦ μας κωρίσθηκε ἀπό τήν καθημερινή του ζωή, ἀπό τήν νομοθεσία του ἀπό τό ἦθος καί τίς ἀποφάσεις τῶν ἀρχόντων του καί τῶν δικαστῶν του, ἀπό τό περιεχόμενο τῆς Παιδείας του, καί ἔγινε μόνο ἕνα δῶρο Κυριακάτικο πρῶινό διάλειμμα στήν Ἐκκλησία, ἕνα διάλειμμα ἐντελῶς ἄσχετο μέ τήν ὑπόλοιπη ζωή του;

Γιά τόν άφανισμό εύσεβών πολιτικῶν προσωποκότητων μέ τό πνεῦμα τοῦ Κολοκοιτρώνη, τοῦ Μακρυγιάννη, τοῦ Καποδίστρια καί, γενικά, προσωποκότητων πού έκραύγασαν σέ ὄλους τούς τόνους ὅτι ἡ θέση τῆς Ἑλλάδος ὡς πρός τήν Πίστη, τήν Παιδεία καί τό ἦθος εἶναι κοντά στίς ὁμόδοξες Χῶρες, καί ἰδιαίτέρως κοντά στή Ρωσία, ἡ ἀπάντηση πρέπει νά ἀναζητηθῆ στήν λυσιπώδη καί μέχρι σήμερα ἐπιτυχῆ προσπάθεια τῆς Φραγκίας (πού γιά τή συσκότησή μας κατ' εὐφημισμὸν ἀποκαλεῖται Εὐρώπη) νά ἀλλοιώσῃ τό Ὀρθόδοξο ἦθος τοῦ Γένους μας καί νά τοῦ ἐπιβάλλῃ τόν Φράγκικο τρόπο ζωῆς, μέ τήν ἐκφυλισμένη Προτεσταντική μορφή του. Μέ τήν ἐγκατάσταση τοῦ Προτεσταντικοῦ Διευθυντηρίου, πού ἀλλοίωσε τό ἐκκλησιαστικό καί πολιτικό ἦθος τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ Φράγκικη νοιοτροπία δέν μπορούσε νά ἀντέξῃ πολιτικούς πού δέν θά λειτουργοῦσαν σάν πράκτορες τῆς γιά τόν άφανισμό τῆς Ὀρθοδοξίας, καί πολύ περισσότερο δέν μπορούσε νά ἀνεχθῆ πολιτικούς σάν τόν μαρτυρικό Κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀσχοληθῆ μέ τά παντοειδῆ ἐρείπια τῆς Πατρίδος μας ἔδωσε ἀπόλυτη προτεραιότητα στήν πνευματική καί ἐκκλησιαστική ἀνύψωση κλήρου καί λαοῦ. Ἐσάλπιζε μέ θερμῆ ὅτι πρέπει «τό ἔθνος νά εἶναι προσηλωμένον εἰς τήν Ἐκκλησίαν του» «καί ἡ μάθησις ὄλων κοινῶς νά εἶναι μία καί ἡ αὐτή μέ τήν μάθησιν τοῦ Ἱερατείου καί νά μὴν δύναται ἡ μία νά χωρίζεται ποτέ ἀπό τήν ἄλλην, οὔτε κἂν νά διέχωσιν ἀναμεταξύ των».

Αὐτά δέν ἄρεσαν στούς αὐτόκλητους Ἀφέντες τῆς Δύσεως. Δέν ἤθελαν σέ καμμιά περίπτωση νά ἐμψυχωθῆ ὁ λαός μας μέ τήν Πίστη του, γιατί τότε θά γινόταν ψυχικό λιοντάρι καί δέν θά μπορούσαν νά τόν ὑποτάξουν στά σχέδια τους. Διάλεξαν, λοιπόν, τούς πράκτορες τους, τούς Πετρομπένδες καί τή συνοδεία τους καί τούς ἔδωσαν τήν ἐξουσία.

«Ἀπό τότε οἱ ξένοι ἔλαβαν τά μέτρα τους καί ἔβαλαν τά δυνατά τους, ὥστε ποτέ μέχρι σήμερα, σ' ἓνα τόσο βαθύτατα θρησκευόμενο λαό, σάν τόν Ἑλληνικό, νά μὴν κυβερνήσῃ ἄνθρωπος πού νά ἐκφράζῃ τόν λαό αὐτό στά βαθύτερα πιστεύω του.

Τό γεγονός αὐτό τό παρατρέχουμε. Μᾶς ἀφήνει ἀσυγκίνητους.

Δέν διερωτώμεθα, γιατί οί παραμικρές, άλλοπρόσαλλες καί πολλές φορές επικίνδυνες πολιτικές ομάδες κάνουν αίσθητή τήν παρουσία τους καί δημιουργοῦν τήν ἐντύπωση πώς ἐκφράζουν ἕνα μεγάλο πλῆθος, ἐνῶ οί βαθύτατα θρησκευόμενοι, οί ἀγωνιστές, μέ τά σίγματα τῶν πολέμων καί τοῦ ἡρωϊσμοῦ τους στά σώματά τους ἔχουν καταθέσει τά πνευματικά ὄπλα καί περιμένουν... καί περιμένουν... «ἰδεῖν τό τέλος» τῆς Ἑλλάδος;»³

Οί Μεγάλες ἀνθελληνικές Δυνάμεις ἤθελαν νά συνεχισθῆ καί μετά τήν Τουρκοκρατία ἡ ἀνήθικη ἀλλά ἀποτελεσματική γι' αὐτοῦς συμπεριφορά τῶν Κοιτσαμπάσηδων, αὐτῶν τῶν τρωκτικῶν τῆς Πατρίδος μας, πού μέχρι σήμερα ἐπικρατοῦν. Μιά συμπεριφορά μέ κυρίαρχο τό ρουσφέτι, τήν ἀναξιοκρατία, τίς ἀδικίες, τά μονοπώλια, τόν διασυρμό τῆς Πίστεως καί τήν συμπαιγνία μέ ἀνάξιους κληρικούς καί Ἐπισκόπους, πού τοῦς ἔσπρωχναν στά ὑψηλά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα μέ δόλωμα τόν πλουτισμό καί μέ κύριο σκοπό τήν καταβάρθρωση τοῦ κύρους καί τῆς πνευματικότητος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας.

Ἡ νοοτροπία τῶν Κοιτσαμπάσηδων εἶναι μέχρι σήμερα ἡ σπονδυλική στήλη κάθε κυβερνητικοῦ Προγράμματος. Θέλετε ἀποδείξεις; Διερωτηθεῖτε: Γιατί μέχρι σήμερα, τόν 21ο αἰῶνα, μετά ἀπό τόσα καί τόσα πολιτικά προοδευτικά καυχήματα δέν ἀποφασίζουν οί πολιτικοί μας νά ἀποδεσμεύσουν τήν λειτουργία τῶν νευραλγικῶν θεσμῶν, ὅπως ἡ Δημόσια Διοίκηση, ἡ Δικαιοσύνη καί ὁ Στρατός ἀπό τήν Κομματική καί Κυβερνητική ἐξουσία; Διερωτηθεῖτε: Γιατί ἐνῶ ἀπό τή μιὰ μεριά προβάλλουν οί πολιτικοί μας τήν τάχα χριστιανοσύνη τους, ἀπό τήν ἄλλη μεριά κατεργάζονται συνεχῶς τόν ἀποχριστιανισμό τοῦ λαοῦ μας; Διερωτηθεῖτε γιατί μετά τήν δολοφονία τοῦ Καποδίστρια δέν διορίσθηκε οὔτε ἕνας ὑπουργός πού νά ἔχη πραγματική εὐσέβεια, ὥστε μέ τό ἦθος, τήν χριστιανική βιοτή του καί τόν ἀνύστακτο ἔλεγχό του νά μὴν ἀφήνῃ περιθώρια δράσεως καί ἀναπτύξεως στά τρωκτικά τῆς πολιτικῆς;

Βεβαίως ἀκοῦμε τά τελευταῖα χρόνια πώς κάποιοι πολιτικοί εἶναι

3. Βολουδάκη Βασιλείου Πρωτ., Ἡ πνευματική μας εὐθύνη γιά τό κατόντημα τῆς Πατρίδος μας, περιοδ. «Ἐνοριακή Εὐλογία», τεῦχος 72-74, σελ. 111

εύσεβεῖς. «Καθημερινά διακηρύσσουν ὅτι εἶναι πιστοὶ ἄνθρωποι καὶ κοντεύουν νὰ πείσουν τὸν λαό ὅτι οἱ νόμοι τους καὶ οἱ πρακτικὲς τους ἔναρμονίζονται ἀπόλυτα μὲ τὴν χριστιανικὴ πίστη! Ἄκομη καὶ τίς διαστροφές καὶ τὴν ὁμοφυλοφιλία ἐργάζονται πυρετωδῶς νὰ ἐξαπλώσουν παντοῦ, σὰν νὰ εἶναι ἄσχετη ἢ προσωπικὴ μας ζωὴ μὲ τὴν πίστη καὶ τὸ Εὐαγγέλιο.» Ἐκ τῶν πραγμάτων, λοιπόν, ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι θεατρinίστικη ἢ θρησκευτικότητά τους καὶ ἐξαντλεῖται σὶτό νὰ πηγαίνουν κάποιες φορές τὸ χρόνο σὴν Ἐκκλησία, ὥστε νὰ ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ διαπλέκονται μὲ ἐκκλησιαστικούς παράγοντες καὶ Ὁργανισμούς, αὐξάνοντας ἔτσι τὴν προσωπικὴ τους παρουσία!

Εἶναι προφητικά ἀλλὰ καὶ ἐρμηνευτικά αὐτῶν πού ζοῦμε σήμερα τὰ λόγια τοῦ Καποδίστρια: «Δίδοντες σταθερῶς εἰς ὅλους μας τοὺς ἀγῶνας τὴν εὐθεΐαν καὶ ἠθικὴν διεύθυνσιν καὶ ὁδηγίαν ταύτην, δέν θέλομεν ἐλλείψει ἀπὸ κἀνέν χρέος, ὅσα ἔχει ὁ καθ' εἷς ἀπὸ ἡμᾶς πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν τάξιν...καὶ ἐκπληροῦμεν πιστῶς ἐν ταύτῳ καὶ τιμίως ὅλα τὰ χρέη ἐκεῖνα, ὅσα ἡ Ἁγία ἡμῶν πίστις μᾶς ἐπιτάπει. Αὐτὴ μᾶς προτάσσει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον ἡμῶν, μάλιστα δέ τοὺς συμπατριώτας μας. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν θέλομεν ἐκβῆ ἀπὸ τὴν γραμμὴν ταύτην, ὅταν δεχθῶμεν διάφορον διδασκαλίαν, αἱ θυσίαι μας καὶ αἱ δαπάναι θέλουσιν αὐξήσει τὰς συμφορὰς τῆς Πατρίδος μας. Τότε δέν θέλ' εἶναι πλέον λόγος περὶ κοινῆς εὐτυχίας, ἀλλ' ἢ φιλοδοξία καὶ ἡ ματαιότης κάποιων ἀνθρώπων θέλουσι κάμη μακροχρονιωτέραν τῆς Πατρίδος μας τὴν δουλείαν. Ἐλπίζομεν νὰ φυλαχθῶμεν ἀπὸ τοιοῦτον κίνδυνον μέγαν, καθότι αἱ ἀκολουθίαι τῶν σφαλμάτων μας καταβαρύνουσι ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς μας».⁴

Τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς ἀποστασίας μας ἀπὸ τίς ἀρχές τῶν Πατέρων μας δρέπουμε σήμερα, καὶ πρέπει, τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν ἔσχατη ὥρα, πού τὰ πάντα, ἀφοῦ σάπισαν, καταρρέουν, νὰ ἐπιστρέψουμε ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου παρεκλίναμε.

Ἐδῶ ἀρχίζουν οἱ εὐθύνες τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, με-

4. Ἰωάννου Καποδιστρίου, Σκέψεις περὶ τοῦ πῶς ἤθελε βελτιωθῆ τῶν Γραικῶν ἢ Στάσις

τά τόν Καποδίστρια, παρασύρθηκαν καί ἔγιναν ἐκόντες ἄκοντες (ὁ Θεός οἶδεν) συμπαῖκτες τῶν παραχαρακτῶν τοῦ ἔθνους πολιτικῶν.

Οἱ Ποιμένες ἔπρεπε νά διακρίνουμε τόν κίνδυνο τῆς αὐτονομημένης ἀπό τήν πίστη πολιτικῆς καί νά καταγγείλλουμε στόν λαό ὄλους ἐκείνους, πού, ξεκομμένοι ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση καί Ἐκκλησιαστική βιοτή, ἐπιχειροῦν νά τόν κυβερνήσουν.

Ἐπρεπε πρό πολλοῦ νά σαλπίσουμε *urbi et orbi*, ὅτι γιά τόν Ὁρθόδοξο χριστιανό ἡ πνευματική ζωή καί ἡ πολιτική ταυτίζονται, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά χωρισθῆ ἡ πίστη μας ἀπό τήν καθημερινή μας ζωή, ἄλλως θά γίνουμε ἢ ὑποκριτές ἢ σχιζοφρενεῖς.

Ἐπρεπε νά προειδοποιήσουμε τόν λαό ὅτι ἡ πολιτική μετά τόν Καποδίστρια λειτουργεῖ πλέον στήν χώρα μας, σάν ἓνα καρκινικό φαινόμενο, ξενόφερτο, συνέπεια τῶν «χριστιανικῶν» μεταλλάξεων τῆς Δύσεως, ἡ ὁποία κατήντησε νά μεταχειρίζεται τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τά Καταστατικά τῶν Σωματείων, τροποποιῶντας το συνεχῶς, σύμφωνα μέ τίς ἐξουσιαστικές τῆς ἐπιδιώξεις καί τίς διαστροφές τῶν ψηφοφόρων τῆς.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τόν Χριστιανισμό, τοῦ «*ἔτσι εἶναι ἂν ἔτσι νομίζετε*», ἔχουν ἐνστερνισθεῖ οἱ περισσότεροι πολιτικοί μας, καί ἂν κάποιος ἀπό αὐτούς διαφέρει καί διατηροῦν τήν εὐσέβεια, βαρύνονται διπλά γιά τήν ἀνοχή, ἀδιαφορία καί τή μή ἀντίδρασή τους, καί εἶναι *«συνένοχοι καί μέρος τοῦ μεγάλου καρκινώματος, πού μαστίζει σήμερα τήν Ἑλληνική Κοινωνία»*.

Μέ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τόν Χριστιανισμό πού ἔφεραν οἱ Βαυαροί στήν Ἑλλάδα, τά πάντα ἐπιτρέπονται στούς πολιτικούς, ἀφοῦ αὐτοί πλέον ὀρίζουν τίς ἀρμοδιότητες ὄχι μόνο τοῦ λαοῦ ἀλλά καί τῶν Ποιμένων του.

Αὐτοί ὀρίζουν στούς Ποιμένες πότε θά μιλοῦν, πού θά μιλοῦν καί γιά ποιά θέματα θά μιλοῦν. Ἡ μέθοδος τοῦ «*σῆκω-σῆκω, κάτσε-κάτσε*» πού ἐφαρμόζουν οἱ πολιτικοί πρός τούς Κληρικούς, ἔχει γίνει πιά συνείδηση τῆς κοινωνίας καί κανόνας δεοντολογίας γιά τίς σχέσεις Πολιτικῶν καί Κλήρου. Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζεται σάν μαθητριούλα πού πρέπει νά τῆς ἐπιβάλλουν οἱ κηδεμόνες τῆς τήν διδακτέα ὕλη!

Ἀκόμη καί ἐμεῖς οἱ κληρικοί, ἀπό τό πολύ πές-πές, διαμορφώσαμε

τήν πεποίθηση ότι τό λειτούργημά μας δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν πολιτική! Ἄρκετοί, μάλιστα, κληρικοί δέν ἦλθαν σήμερα στό Συνέδριό μας ἐπειδή, λέει, τό θέμα δέν ταιριάζει σέ κληρικούς! Ἄκουτε; Ἄκουτε πού φθάσαμε;

Δέν ἐνδιαφέρει τούς κληρικούς ἡ πολιτική; Τί εἶναι, λοιπόν, ἡ πολιτική καί δέν μᾶς ἐνδιαφέρει; Εἶναι χυδαία ὑπόθεση; Εἶναι ὑπόθεση τοῦ ὑποκόσμου; Εἶναι συνωμοτική καί λωποδυτική δραστηριότητα; Εἶναι ἕνας ἄλλος τρόπος ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, πέρα ἀπό τήν καθημερινή του ζωή; Ὅχι βέβαια!

Ἄν ἦταν ἡ πολιτική μιά ἀκάθαρτη δραστηριότητα, ἀσυμβίβαστη μέ τήν πνευματική ζωή, τότε πῶς ἀγίασε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος; Πῶς ὁ λαϊκός Φώτιος, ἀπό διαπρεπῆς πολιτικός, μέ ἐξαιρετικές διπλωματικές ἐπιδόσεις σέ δύσκολες καί περίπλοκες ἀποστολές, ἐγινε ὁ Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί Μέγας ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας;

Πολιτική, λοιπόν, εἶναι ἡ καθημερινή μας ζωή, πού, γιά κάθε συνειδητό πιστό χριστιανό, ταυτίζεται μέ τήν πνευματική του ζωή. Γιατί, ἀλλοίμονο, ἂν ἡ πνευματική μας ζωή συρρικνωθῆ σίς δύο Κυριακάτικες πρωῖνές ὥρες τῆς Θ. Λειτουργίας καί ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ζωή μας δέν εἶναι πνευματική ζωή!

Ἄφοῦ εἶναι ἔτσι τά πράγματα, τότε, γιατί μᾶς ἔχει δημιουργηθεῖ ἡ ἐντύπωση ὅτι ἡ πολιτική εἶναι κάτι ἄλλο; Ἀπλούστατα. Ἐπειδή, ὅπως προείπαμε, ἡ ζωή τῶν πολιτικῶν μας μετά τόν Καποδίστρια ἔχει ἐλάχιστη σχέση μέ τόν χριστιανισμό καί τήν πνευματική ζωή, εἶναι φυσικό αὐτή ἡ ζωή τους, ὅπως προβάλλεται στήν Τηλεόραση, στή νομοθεσία, στήν λειτουργία τοῦ Κράτους νά μᾶς φαίνεται κάτι ξένο, κάτι ἀλλοιότιμο ἀπό τήν ζωή, πού ζοῦμε ἐμεῖς, συνδεδεμένοι ὀργανικά μέ τήν Ἐκκλησία.

Οἱ πολιτικοί μας ζοῦν μιά ἄλλη ζωή, ἄσχετη ἀπό τήν ζωή πού ζοῦμε ὡς χριστιανοί. Ἔχουν ἐπιλέξει ὅτι στήν ζωή τους δέν ἔχουν προτεραιότητα οἱ Ὅδηγίες τοῦ Θεοῦ, ἀλλά οἱ ὁδηγίες πού παίρνουν ἀπό τά ἄθεα καί ἀνερμάτιστα, τάχα πολιτισμένα κράτη! Γι' αὐτούς, πολιτισμένο κράτος εἶναι αὐτό πού ἔχει τά περισσότερα λεφτά καί τήν πιό ξέφρενη καί ἀχαλίνωτη ζωή. Τίποτε ἄλλο γι' αὐτούς δέν ἔχει ἀξία.

Έξορκίζουν τούς Βαυαρούς πού έγκατέστησαν ξενόφερτη βασιλεία στήν Πατρίδα μας, ἀλλά χειροκροτοῦν μέ πάθος τήν Βαυαροπροτεσταντική μέθοδο βραχυκυκλώσεως τῆς Ἐκκλησίας. Δέν τούς ἀρέσει ἡ βασιλεία, ἀλλά τούς πάει “γάντι” ἡ Προτεσταντική Πολιτειοκρατία, γιατί μόνο ἔτσι βάζουν τόν κοσμικό ἄρχοντα ἀφεντικό τῆς Ἐκκλησίας. Μόνο ἔτσι ἔχουν τήν εὐχέρεια νά ἐπιβάλλουν τίς ὁδηγίες τοῦ κόσμου, ἀθειῶντας τίς Ὅδηγίες τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή ἡ ἀσυμβατότητα μεταξύ λαοῦ καί πολιτικῶν ὡς πρός τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους εἶναι πού μᾶς ἔχει δημιουργήσει τήν ἐντύπωση ὅτι, τελικά, ὁ πολιτικός δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τόν ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας.

Σέ ἄλλα Κράτη, ἡ ἀσυμβατότητα αὐτή δέν γίνεται αἰσθητή, γιατί ἐκεῖ, ἡ ζωή τῶν πολιτικῶν ταυτίζεται σχεδόν ἀπόλυτα μέ τήν ζωή τῶν πολιτῶν. Δέν συμβαίνει, ὅμως, τό ἴδιο καί στήν Ἑλλάδα. Γιατί ἡ Ἑλλάδα στήν πλειοψηφία της κατοικεῖται ἀπό ἄνθρωπους εὐσεβεῖς, πού δίνουν καί τή ζωή τους ἀκόμη προκειμένου νά προασπίσουν ὄχι μόνο τήν πίστη τους, ἀλλά καί ἓνα παραμικρό Ἱερό Κειμήλιο.

Στήν Πατρίδα μας συμβαίνει κάτι ἀντίθετο ἀπό τά ἰσχύοντα στόν κόσμο. Καί ὅμως! Ἀπό τήν ἀδράνεια καί τήν ὀλιγωρία ἡμῶν τῶν Κληρικῶν ἔχουν κατορθώσει οἱ 300 ἄνθρωποι τοῦ Κοινοβουλίου νά παρουσιάζονται στήν Κοινή γνώμη ὡς ἐκφραστῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ «κακή φύτρα», ἡ ξενόφερτη φύτρα τῶν πολιτικῶν κατόρθωσε μέ νομότυπη βιαιότητα νά πάρη τήν ἐξουσία στόν αἵματοβαμμένο τόπο μας καί ἀπό τότε ἀναπαράγει πανομοιότυπους, καί σιά ἐπίθετα πολλές φορές, διαδόχους.

Αὐτή ἡ ἀποχριστιανισμένη καί ἀλειτούργητη πολιτική «φύτρα» κυριαρχεῖ στήν ἐπικαιρότητα, δεσπόζει στό προσκήνιο, ἐπισύρει τήν προσοχή τῶν Μ.Μ.Ε., ἐφ’ ὅσον τά Μέσα Ἐνημερώσεως ὑπηρετοῦν πάντοτε τήν ἐξουσία καί τό χρῆμα, καί δημιουργεῖ μιά πλαστή μέν, ἀλλά πολύ πειστική εἰκόνα στόν εὐσεβῆ λαό μας, ὅτι ἡ ἐλληνική κοινωνία ἔχει πλέον ἀλλάξει

Μιλοῦν στόν λαό ἀπό τηλεοράσεως κάνοντάς του ἀνελέπη πλύση ἐγκεφάλου μέ τό νά τοῦ παρουσιάζουν τά πιό ἐξωφρενικά καί δι-εστραμμένα πράγματα ὡς ἀπολύτως φυσιολογικά καί πολιτισμένα,

προσπαθώντας να επιβάλλουν στους φιλήσυχους και σεμνούς ανθρώπους ένοχές πώς είναι ρασιιστές, επειδή ...δέν είναι διεστραμμένοι!

Ό τηλεοπτικός βομβαρδισμός των ανθρώπων δέν έχει τέλος. Πότε μέ τάχα πλουραλιστικές συζητήσεις, σίς όποϊες πάντοτε φροντίζουν να δεσπόζη ή διεστραμμένη αλήθεια, πότε μέ σήριαλ πού διακωμωδοϋν τό ήθος καί τήν άκεραιότητα των ανθρώπων καί διδάσκουν τό ψέμα, τήν άπιστία, τήν φτήνια καί τήν «κατινιά», πότε μέ τήν διακωμώδηση τής Ίεραρχίας καί τόν έξευτελισμό των κληρικων. Όλα αυτά τά έπισφραγίζουν μέ τά τάχα πορίσματα τής έπιστήμης, τά όποϊα δέν είναι τίποτε άλλο παρά προβολή καί έπιβολή των άυθαιρέτων προσωπικών τους άθεϊστικών πεποιθήσεων μέ έπιστημονικούς όρους. Τρανό παράδειγμα άντιέπιστημονικότητας καί ώμης άντιχριστιανικής προπαγάνδας τό διαβόητο όπλο τής σύγχρονης Έλληνικής πολιτικής, τό NATIONAL GEOGRAFIC, μιά καθαρά, δηλαδή, Γεωγραφική Ύπηρεσία πού τήν προβάλλουν διαρκώς γιατί, τάχα, άποδεικνύει μέσω όλων των έπιστημων τήν άπάτη του Χριστιανισμού, μέχρι του σημείου να άποφαίνεται άκόμη καί για τήν άπόλυτη γνησιότητα του βιβλίου του Ίούδα!

Μέσα σ' αυτόν τόν καταϊγισμό τής ψευτιάς καί τής Γκαιμπελικής προπαγάνδας ζώντες οί Νεοέλληνες, πιστέψαμε τήν Τηλεόραση. Πιστέψαμε τήν πλαστή πραγματικότητα καί λουφάξαμε. Πέσαμε στην παγίδα του καλοστημένου πολιτικού παιχνιδιού, καί πεισθήκαμε πώς οί εύσεβεϊς χριστιανοί στον τόπο μας γίναμε μειοψηφία. Ξεχάσαμε ότι ό Άντίχριστος θά παίζη μέ τίς έντυπώσεις καί τίς φαντασίες, πλανώντας τους ανθρώπους μέ έντυπωσιασμούς, καί έτσι, πιστέψαμε για πραγματικότητα τήν είκονική πραγματικότητα τής Τηλεόρασης.

Καί τό άκόμη τραγικότερο! Άρχισε σιγά-σιγά καί ή δική μας ζωή να χαλάει! Άρχίσαμε καί μεϊς ένας-ένας να πίνουμε τό τρελλό νερό, καί ό κατήφορος μας ήδη έχει πάρει μεγάλη έπιτάχυνση. Άς σταθοϋμε, άδελφοί, ως έδώ. Άς πάψουμε να πιστεύουμε τήν πραγματικότητα, πού θέλουν να μās επιβάλλουν. Δέν είμαστε «δύο ή τρεϊς, ούτε χίλιοι δεκατρεϊς». Είμαστε εκατομμύρια οί πιστοί. Τό έθνος μας άκόμη είναι εύσεβές, παρά τίς άνομίες του.

Δέν βλέπετε ότι οί πολιτικοί μας δέν τολμοϋν να κάνουν δημοψηφίσματα σε θέματα πίστεως καί σε θέματα έθνικά; Φοβοϋνται τά δη-

μοψηφίσματα, γιατί εκεί θά καταδειχθῆ περίτρανα ὅτι αὐτοί οἱ 300 ἐκφράζουν μόνο τόν ἑαυτό τους καί τούς κατά πνεῦμα συγγενεῖς τους. «Τό βόδι, ἂν ἤξερε τή δύναμή του, δέν θά ἄφηνε νά τό ζέψουν!» Ἐμεῖς δέν εἴμαστε βόδια. Εἴμαστε θεόλεκτος λαός, «Χριστοῦ Ποίμνιον, βασιλῆιον Ἱεράτευμα, Ἔθνος Ἅγιον» καί εἶναι πνευματική αὐτοκτονία τό νά συνεχίσουμε νά παραμένουμε, καί μάλιστα μέ τήν πῆφο μας, ὑποδουλωμένοι σιά «στοιχεῖα τοῦ κόσμου».

Ἄν ἀναλογισθοῦμε σοβαρά ὅτι προερχόμαστε ἀπό ἕνα λαό, πού οἱ Αὐτοκράτορες του, χωρίς νά ψηφίζονται, δηλαδή χωρίς νά ἐνδιαφέρονται γιά τό πολιτικό τους κόστος, ὄχι ἀπλῶς ὁμολογοῦσαν πίστη στήν Ἐκκλησία ἀλλά καί αὐτοαποκαλοῦντο δοῦλοι Της, καί συγκρίνουμε μέ αὐτούς, τούς σημερινούς μας ἄρχοντες θά πρέπει νά νοιώσουμε βαθειά ἐνοχή ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γιατί μέ τίς ψήφους μας στηρίζουμε καί διαιωνίζουμε τό θεομάχο ἔργο τους!

Εἶναι ἀναγκαῖο νά θυμηθοῦμε τόν ὄρκο πού ἔδιναν οἱ Βυζαντινοί Αὐτοκράτορες κατά τή στέψη τους. Ἕνα ὄρκο ἴδιον καί ἀπαράλλακτον μέ τόν ὄρκο τῆς χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων:

«Ἔτι στέργω καί ὁμολογῶ καί βεβαιῶ τάς ἀποστολικάς καί θείας παραδόσεις, ἀλλά μήν καί τάς διατάξεις καί διατυπώσεις τῶν Ζ' οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν κατά καιρούς τοπικῶν, ἔτι δέ καί τά προνόμια καί ἔθιμα τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας... Ὡσαύτως ὑπισχνοῦμαι ἐμμένειν καί διηνεκῶς εὐρίσκεσθαι πιστός καί γνήσιος δοῦλος καί υἱός τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας· πρὸς τούτοις εἶναι καί δεφένσωρ (προασπιστής) καί ἐκδικητής αὐτῆς, καί εἰς τό ὑπήκοον εὐμενῆς καί φιλόανθρωπος κατά τό εἶκός τε καί πρέπον... καί ὅσα ἀπεβάλλοντο καί ἀνεθεμάτισον οἱ ἅγιοι πατέρες ἀποβάλλομαι καί ἀναθεματίζω καί ἐγώ, καί πιστεύω ὅλη μου γνώμη καί ψυχῆ καί καρδίᾳ τῷ προειρημένῳ ἀγίῳ Συμβόλῳ».⁵

Στήν ἐποχή τοῦ Βυζαντίου, ὅπου εἶχε ἤδη ἐπικρατήσῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στήν Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, παρ' ὅτι δέν ὑπῆρχε δυνατότητα ψήφου –ἀφοῦ δέν ὑπῆρχαν πολιτικά Κόμματα ἀλλά ἀπόλυ-

5. Κωδινοῦ Κουροπαλάτου, Περὶ τῶν ὀφφικιαλίων τοῦ παλατίου Κωνσταντινουπόλεως καί τῶν ὀφφικίων τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Bonn 1839, σελ.86 ἐξ.

τη αυτοκρατορική εξουσία– όσάκις οί Αυτοκράτορες ἢ οί τοπικοί ἄρχοντες αὐθαιρετοῦσαν, οί Χριστιανοί ἀντιδροῦσαν ἔντονα μέ πρωτοστάτες τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα ὄχι πάντοτε γιά θέματα πίστεως, ἀλλά πολλές φορές γιά θέματα πού συνηθίσαμε στήν ἐποχή μας νά τά χαρακτηρίζουμε πολιτικά.

Ἰδιαίτερος ὁ Μ. Βασίλειος παρεμβαίνει πολύ συχνά στήν ζωή τῆς Ἐπαρχίας του ἀκόμη καί γιά θέματα φορολογικά, ὅπως φαίνεται ἀπό Ἐπιστολή του πρὸς τόν Ὑπαρχο Μόδεστο (ἀντίστοιχο ἀξίωμα τοῦ πρωθυπουργοῦ).

Ὅποιος διαβάσει τίς Ἐπιστολές του πρὸς τούς διαφόρους ἄρχοντες διαπιστώνει ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος σχεδόν συγκυβερνᾷ, μέ τήν πνευματική του, βεβαίως, βαρύνουσα παρουσία, ἀλλά καί ἀντιδρᾷ σέ Κρατικές Ἀποφάσεις, ὅπως στή διαίρεση τῆς Καππαδοκίας σέ δύο Ἐπαρχίες, διαίρεση πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά «γονατίση» οἰκονομικά ἡ Καισάρεια.

Εἶναι, λοιπόν, ντροπή γιά μᾶς σήμερα πού ξέρουμε τό πῶς ἀντιδροῦσαν οί χριστιανοί σέ περιόδους ἀπολυταρχίας, καί μάλιστα ὅταν δέν ἐθίγεται ἡ πίστη τους καί ἡ Παιδεία τους ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν ἀρχόντων τους. Εἶναι ντροπή γιά μᾶς, πού ἔχουμε τή δυνατότητα μέ τά ἑκατομμύρια τῶν ψήφων μας νά ἀνεβάζουμε καί νά κατεβάζουμε κυβερνήσεις, νά ἀδιαφοροῦμε, ὅταν ἐκθεμελιώνεται ἡ πίστη μας, ἐκχυδαῖζεται ἡ Παιδεία μας καί ἐκφυλίζεται ἡ κοινωνική ζωή τῆς πατρίδος μας.

Χριστιανός θά εἴπῃ ἄγρυπνος, ὄχι καρπαζοεισπράκτορας. Ὁ χριστιανός “δέν σηκώνει μῦγα στό σπαθί του”, ὅταν νοθεύεται ἡ πίστη του καί τό ἦθος του μέ τή συμπεριφορά καί τή νομοθεσία τῶν ἀρχόντων του.

Πρέπει νά ξυπνήσῃ ὁ γίγας Ὁρθόδοξος λαός μας! Πρέπει νά ξυπνήσουμε πρῶτοι ἐμεῖς, οί Ποιμένες του καί νά ἐπανασυνδέσουμε τήν πολιτική μέ τήν πνευματική ζωή. Γιατί ἡ Ἑλλάδα, μετά τήν Μάλτα, εἶναι ἡ δεύτερη χώρα στήν Ε.Ε., πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἀπόλυτη θρησκευτικότητα της, ὅπως παραδέχονται καί οί σύγχρονες διεθνεῖς στατιστικές.

Πρέπει νά πάψουμε ἐμεῖς, οί Ποιμένες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, νά παίζουμε τό παιχνίδι τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας πού μᾶς λέει, μέ ὕφος

είσαγγελέως, “ή Ἐκκλησία δέν ἔχει λόγο στήν πολιτική”(!), καί ἐ-
μεῖς νά διπλωνώμαστε στα τέσσερα, γιατί ἔτσι, καί ὁ λαός μένει
ἀπροστάτευτος καί αὐτοί ἀποθρασύνονται! «Τόσο δέ, ἔχουν
ἀποθρασυνθεῖ, ὥστε δέν ντρέπονται νά ὁμολογοῦν εὐθέως ὅτι,
ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία ἐπηρεάζει τόν κόσμο, πρέπει νά τηρῆ σιγή
στά θέματα πού χειρίζονται οἱ πολιτικοί! Τέτοια φοβία ἔχουν οἱ
πολιτικοί! Τόσο πολύ σίγουροι εἶναι γιά τίς ἀπόψεις τους, ὥστε
πρέπει νά φιμώσουν τήν Ἐκκλησία γιά νά σταθοῦν στά πόδια
τους! Ἀπό αὐτό καί μόνο καταλαβαίνει κανεῖς πόσο σκοτεινά
εἶναι τά σχέδιά τους γιά νά μὴν ἀντέχουν οὔτε μιά μικρή ἀκτίνα
Φωτός!

Ὅσο ὁμως καί νά κόπτονται «οἱ ἐχθροί τοῦ Σταυροῦ», αὐτό ἀ-
κριβῶς εἶναι τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας! Νά ἐπηρεάζη τοὺς ἀνθρώ-
πους χωρίς ἰδιοτέλεια καί μέ εὐθυκρισία, στήν ἐφαρμογή τοῦ θε-
λήματος τοῦ Θεοῦ καί ὄχι τοῦ θελήματος τῶν ἀνθρώπων. Καί,
ἀλλοίμονο, ἂν ἀφήσῃ τό δικαίωμα καί τήν ὑποχρέωσή της αὐτή
νά χαθοῦν ἐπειδή κάνει χαλάστρα στά σχέδια τῶν πολιτικῶν καί
τῶν δημοσιογράφων ἐκείνων, πού δέν ἔχουν ἀφήσει τίποτε ὀρθιο
στόν αἵματοβαμμένο τόπο μας τά τελευταῖα 180 χρόνια, ἀπό τόν
μαρτυρικό Καποδίστρια! Βεβαίως καί θά ἐπηρεάζῃ ἡ Ἐκκλησία!
Καί μάλιστα στίς μέρες μας θά ἐπηρεάζῃ σέ ἡγετικό καί
ὑπερθετικό βαθμό, γιά νά ἰσοσταθμίση τόν βοῦρκο τοῦ ἐπιηρε-
ασμοῦ πού ὑφίσταται καθημερινά ὁ δίσμοιρος λαός μας, καί ...σέ
ὅποιον ἀρέση!»

Πρέπει νά καταλάβουν ὅλοι πῶς ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ κλῆρος καί
ὁ λαός τοῦ «εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους» καί ἂν δέν θέλουν τήν Ἐκκλησία
νά ἔχη λόγο στήν πολιτική, ἄς ἀναζητήσουν καί ἀλλοεθνεῖς καί ἀλ-
λοθρήσκους ψηφοφόρους νά τοὺς ψηφίζουν.

Ὅσοι Ἕλληνες πιστεύουμε εἰς Χριστόν, πιστεύουμε ὅπως μᾶς
καθοδηγεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, καί θέλουμε οἱ πολιτικοί μας νά μᾶς
ἐκφράζουν, νά εἶναι «σάρξ ἐκ τῆς σαρκός μας». Νά ἔχουμε κοινή
πνευματική ζωή μέ αὐτούς. Νά τοὺς συναναστρεφόμεθα, νά γνωρί-
σουμε τήν προσωπική τους ζωή καί κατόπιν νά τοὺς ἐκλέγουμε. Οἱ ἀ-
ληθινά χριστιανοί πολιτικοί πρέπει νά πάψουν νά πηγαίνουν χαμένοι,
κωμένοι στά ἀζήτητα τῶν μεγαθηρίων Κομμάτων. Πρέπει νά φύγουν
ἀπό τά Κόμματα, πού κομματιάζουν τήν ἀλήθεια, πού τό κάθε ἕνα
εἶναι καί ἀπό μιά ἐκδοχή, μιά ἄποψη. Ἕνας νεροκουβαλητής τοῦ

Παγκοσμίου χάους.

Οί χριστιανοί πολιτικοί δέν δημιουργοῦν Κόμμα, ἀλλά Παράταξη. Δέν ἔχουν θέση σέ Κόμματα, γιατί αὐτά κομματιάζουν τήν Ἀλήθεια. Στήν Παράταξη τῶν πιστῶν, παρατάσσονται ἐκεῖνοι πού θέλουν ὀλόκληρη τήν Ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού εἶναι μαθητές τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι διδάσκαλοι Της, ἐκεῖνοι πού εἶναι ἀποφασισμένοι νά θυσιάσουν καί τή ζωή τους ἀκόμη, γιά νά μήν μετακινηθοῦν στό ἐλάχιστο «τά αἰώνια ὄρια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν». Εἶναι οἱ Μακαββαῖοι Παῖδες. Αὐτό χρειάζεται σήμερα ὁ τόπος μας. Μόνο μέ μιά Παράταξη πιστῶν ἀνθρώπων θά τεθῆ τελεία στά Κόμματα, κατά τήν προσφυᾶ ἔκφραση μιᾶς χριστιανῆς. Μόνο τότε, ὅταν ἀποσύρουν οἱ χριστιανοί πιστοί τίς ψήφους τους, θά ἀποδειχθῆ περίτρανα ὅτι τά περίφημα Κόμματα ἐξουσίας ἔχουν μονοψήφια ποσοστά. Μόνο τότε θά τεθῆ τελεία στό κομμάτισμα τῆς πίστεώς μας.

Εἶναι γνωστή ἡ ἔνσταση τῶν πολιτικῶν ὅτι δέν μπορεῖ ἡ Ἑλλάδα τοῦ 21ου αἰῶνα νά ἔχη Θεοκρατία. Φρόντισαν, μάλιστα, νά διασπρέψουν τόν ὄρο “Θεοκρατία”, φορτίζοντάς τον μέ ἀπολυταρχικές συμπεριφορές γιά νά ἔχουν τήν εὐχέρεια νά μᾶς παραπέμπουν στόν Χομεϊνί. Ὅμως λησμόνησαν, ὅτι ὁ Χομεϊνί εἶχε καί πολιτική καί θρησκευτική ἐξουσία, κάτι πού πρέπει νά ἀναζητήσουν στήν Παπική Ἐκκλησία, μέ τήν ὁποία, μάλιστα, ἔχουν καί διπλωματικές σχέσεις χωρίς νά ἐνοχλοῦνται καθόλου.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ποιμένες δέν ἐπιζητοῦμε κοσμική ἐξουσία, ἀλλά ὡς Ποιμένες τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἔχουμε τήν ὑποχρέωση καί νά πιστεύουμε καί νά κηρύττουμε στούς πιστούς ὅτι στήν καθημερινή μας ζωή πρέπει νά ἄρχῃ ὁ Θεός καί ὄχι ὁ Δῆμος. Δέν θά μᾶς ὀρίσῃ τήν ἀλήθεια ὁ Δῆμος, ὅσο Εὐρωπαϊκός καί ἂν εἶναι, ἀλλά ὁ Θεός. Οὔτε τή νομοθεσία μας θά τήν ὀρίξῃ ἡ διαστροφή τοῦ καθενός, ἀλλά μόνο ὁ Θεός, καθ’ ὅτι ὑπαρξιακή ἐπιλογή μας εἶναι τό «πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Ὡς χριστιανοί δέν ἔχουμε ἀντίρρηση νά ὑπάρχουν ρυθμίσεις ἀποκλειστικά γιά ἀλλοθρήσκους ἢ ἀθέους. Σέ καμμιά περίπτωση, ὅμως, δέν μποροῦμε νά ἀνεχθοῦμε τό μπέρδεμα τῆς ἀλήθειας μέ τό ψέμα. Ὅποιος θέλει νά παραμείνῃ χριστιανός δέν θά ἔχη κανένα νομικό δικαίωμα σίς ρυθμίσεις τῶν ἀλλοθρήσκων καί τῶν ἀθέων.

Κατ' ἀναλογίαν αὐτοῦ πού εἶχε ὀρίσει, ὅχι ὁ Εὐρωπαῖος ἀλλά ὁ Παγκόσμιος Καποδίστριας: «Ὅστις Γραικός πρὸς γραικὸν γράψει εἰς διάλεκτον ἀλλογενῶν, κηρύπεται ἀλλογενής»!

Σ' αὐτό τὸν τόπο εἶναι καιρὸς νὰ καταλάβουμε ὅλοι ὅτι οἱ κουκουλοφόροι εἶναι παράνομοι. Καί δὲν ἐννοῶ μόνο τὰ ταλαίπωρα παιδιὰ πού βάζουν κουκούλες γιὰ νὰ ἀναπαραστήσουν τὴν ὑποκρισία τῆς σύγχρονης κοινωνίας, ἀλλὰ ἐννοῶ κυρίως ἐκείνους πού κρύβουν τὸ πιστεύω τους γιὰτὶ αὐτὸ εὐνοεῖ τὶς σκοπιμότητές τους.

Ὅποιοι δὲν πιστεύει στὸν Θεό, νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τὸ εἰπῆ καθαρά καί τότε ἄς ἔχῃ τὶς δικές του νομοθετικές ρυθμίσεις. Ὅποιοι ὅμως λέει ὅτι εἶναι χριστιανὸς καί ἀκολουθεῖ τὶς ρυθμίσεις τῶν ἀθέων, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι θέτει τὸν ἑαυτὸ του ἐκτός τοῦ εὐσεβοῦς Ἔθνους μας! Αὐτὸ ἰσχύει πρωτίστως γιὰ τοὺς πολιτικούς.

Τὸ ἀστεῖο τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὅτι, πίσω ἀπὸ τὴν προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων (ἔτσι λέγεται σήμερα ἡ ὑποκρισία) κρύβουν οἱ πολιτικοὶ μας τὶς πραγματικές τους προθέσεις, πού δὲν εἶναι ἄλλες ἀπὸ τὸ νὰ κάνουν τὶς ἀντιχριστιανικές πεποιθήσεις τους νόμους τοῦ Κράτους χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι εἶναι δικές τους πεποιθήσεις ἀλλὰ τάχα τῶν ἄλλων κοινωνικῶν ομάδων, πού πρέπει νὰ προστατεύουν. Γράφει κάποιος βουλευτὴς τῆς Κυβερνήσεως χαρακτηριστικά:

«Ἡ ἀναγνώριση εἰδικοῦ ρόλου σπὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία παραβιάζει τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν πού δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι χριστιανοί. Μάλιστα αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα, πού ἐδράζεται σπὴ φιλελεύθερη φιλοσοφία τὸ ἐπικαλεῖται καί ἡ ἀριστερά σπὴν κριτικὴ τῆς γιὰ τὴ σχέση Ἐκκλησίας-Πολιτείας». Ἀκούσατε; Ἡ ἀναγνώριση εἰδικοῦ ρόλου σπὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θίγει τοὺς μὴ Ὁρθόδοξους!

Θά ἀποκηρύξουμε, δηλαδή, τὴ Μητέρα μας Ἐκκλησία, θά τὴν περιθωριοποιήσουμε, γιὰτὶ τάχα θίγονται οἱ μὴ Ὁρθόδοξοι; Ἐμᾶς, ἄραγε, τοὺς Ὁρθοδόξους δὲν μᾶς θίγει πού οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι ἢ εἶναι ἄθεοι; Θά ἔρθουνε τὰ ἄγρια νὰ διώξουνε τὰ ἡμερα; Ἄν θίγονται κάποιοι ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία μας, ἄς πᾶνε κάπου ἄλλου. Δὲν θά φύγουμε ἐμεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι μας ἢ θά κρυβόμαστε σάν κυνηγημένοι ἐπειδὴ αὐτοὶ δαιμονίζονται μὲ τὴν Ὁρθοδοξία!

Καί, ἐπὶ τέλους, ἐσεῖς κ. πολιτικοὶ τί εἴσθε; Ὅπωςδήποτε δὲν εἶ-

σθε χριστιανοί καί μάλιστα Ὁρθόδοξοι, ἀφοῦ ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανός καλεῖται νά ἀπαρνηθῆ ὄχι μόνο τήν πολιτική τῆς Εὐρώπης, ἀλλά καί τόν ἑαυτό του ἀκόμη, γιά νά εἶναι πιστός ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ!

Ἄν ἤθελαν οἱ πολιτικοί μας νά ἀκολουθήσουν τήν Ἀλήθεια, θά ἐφήρμοζαν τήν Ἀνεξιθρησκεία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καί ὄχι τήν ἀθεΐα τοῦ Διοκλήτιανου.

Μέ τό τέχνασμα τοῦ δῆθεν οὐδέτερου Κυβερνήτη, ἐγκαθιστοῦν στό Κράτος ἀθεΐα, ἀφοῦ σιγά-σιγά δέν θά ἀφήσουν νά ἀκούγεται κίχ γιά τόν Θεό. Μοιάζει μέ τήν πανουργία κάποιων γονέων, πού δέν θέλουν νά ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀθεΐα τους ἀλλά τό «παίζουν» πολύ φιλελεύθεροι καί δημοκράτες, ἰσχυριζόμενοι ὅτι «ἐμεῖς δέν λέμε στά παιδιά μας ἐναντίον τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς Θρησκείας ἀλλά τά ἀφήνουμε νά διαλέξουνε μόνα τους»! Ὡστόσο τά ἀναγκάζουν νά διαλέξουν τήν ἀθεΐα (τούλάχιστον ὅσο εἶναι μικρά), ἀφοῦ κάθε Κυριακή πρῶτῃ ὄλη ἡ οἰκογένεια κοιμᾶται “τοῦ καλοῦ καιροῦ” καί οὔτε λέξη γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του!

Πρέπει, ἐπί τέλους, νά καταλάβουν ὅλοι πῶς ἡ ἀθρησκεία δέν εἶναι οὐδετερότητα. Εἶναι θέση. Εἶναι ἐπιλογή. Συνειδητή ἐπιλογή τῆς ἀθεΐας ὡς ἐπικρατούσης πολιτικῆς τοῦ Κράτους!

Δέν μᾶς φθάνουν, ὅμως, οἱ πολιτικοί, πού στό κάτω-κάτω ἔχουν συμφέρον νά φιμώσουν τήν Ἐκκλησία. Ἔχουμε καί χριστιανούς ἀλλά καί κληρικούς πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Ἐποπεία τῶν Ποιμένων στά πολιτικά πράγματα καί οἱ παρεμβάσεις τους σ’ αὐτά εἶναι ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας!

Ὅλοι αὐτοί πρέπει νά συλλαβίσουν ἀπό τήν ἀρχή τό Εὐαγγέλιο τῆς πίστεώς μας καί θά διαπιστώσουν ὅτι ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἡ συναίσθηση τῆς εὐθύνης μας ὅτι, ὡς Ποιμένες θά δώσουμε λόγο πού ἀφήσαμε τόν ἑαυτό μας καί τόν λαό μας ἀκατήχτητο, νά πιστεύη πῶς ἡ ἀντιχριστιανική πολιτική δέν ἐπηρεάζει τήν ψυχή του.

Ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ἀφήνουμε τούς πιστούς μας ἐκτεθειμένους νά «**παραφέρονται ποικίλαις καί ξέναις διδασκαίς**», καί ὕστερα αὐτοί, ἐκφυλισμένοι πιά χριστιανοί, νά μετατρέπουν τήν Ἐκκλησία σέ κοσμικό σαλόνι, μεταφέροντας σ’ Αὐτήν

τή ζωή τοῦ κόσμου.

Ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά εὐλογοῦμε ἐμεῖς οἱ κληρικοί ποδοσφαιριστές, μπασκετμπωλῖστες καί τραγουδίστριες τῆς Eurovision, καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νά θεωροῦμε βεβήλωση τῆς Πίστεως τό νά προτρέψουμε καί νά εὐλογήσουμε πνευματικά παιδιά τῆς Ἐκκλησίας νά ἀγωνισθοῦν στήν Πολιτική, μέ τίς προδιαγραφές τῶν εὐσεβῶν Ἀρχόντων τοῦ Ἔθνους μας!

Ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ἀφήνουμε δραστηριότητες πνευματικές, ὅπως εἶναι ἡ Πολιτική νά παίρνουν ἀμοραλιστικό χαρακτήρα, ἀδιαφορῶντας γιά τίς βλαπτικές ἐπιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς Πολιτικῆς στό ἦθος καί στίς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκκοσμίκευση δέν εἶναι τό νά ἐπανακτήσῃ ἡ Ἐκκλησία τόν ἡγετικό Της ρόλο στήν καθοδήγηση τοῦ λαοῦ μας, ἀλλά εἶναι ἐκκοσμίκευσή Της τό νά γίνονται οἱ ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες μιμητές τῶν πολιτικῶν, στό ἦθος, στό ὕφος, στίς πρακτικές καί στίς δραστηριότητες.

Ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅταν οἱ λειτουργοί Της ἐπιδίδονται σέ παιχνίδια ἐξουσίας, κάνοντας ἐπίδειξη δυνάμεως στούς πολιτικούς, χωρίς νά ἔχουν ἀληθινό ἐνδιαφέρον γιά τήν προάσπιση τῆς πνευματικότητος τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἔγινε μέ τή συλλογή ὑπογραφῶν γιά τή διατήρηση τοῦ θρησκευμάτος στίς ταυτότητες, ὅπου, ἀντί νά ἀξιοποιηθῇ ὁ σεισμός πού προκάλεσε ὁ εὐσεβῆς λαός μας μέ τά τρία ἑκατομμύρια τῶν ὑπογραφῶν του, ὥστε νά γκρεμισθῇ μιᾷ Κυβέρνηση πού ντρέπεται γιά τό θρησκευμά της, τελικά, αὐξήθηκε τό θράσος καί τῆς ἐπομένῃς Κυβερνήσεως, γιά νά συνεχίσῃ μέ ἀκόμη σκληρότερα πλήγματα νά κομματιάσῃ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Θέλω νά μὴν ἀφήσω ἀνεξόφλητη τήν ὀφειλή μου πρὸς ἐκείνους πού μέ κατηγόρησαν ὅτι δέν παρέθεσα Πατερικά καί ἄλλα κείμενα στά δημοσιευθέντα περί πολιτικῆς ἄρθρα μου, ὥστε νά σπυρίξω τίς, καί αὐτούς, ἀστήρικτες τοποθετήσεις μου.

Βεβαίως, εἶναι ἀλήθεια ὅτι δέν παρέθεσα Πατερικά κείμενα πού νά ἀναλύουν τό θέμα Ἐκκλησία καί Πολιτική, ὅπως τό συζητοῦμε σήμερα, γιατί, ἀπλούστατα, στήν ἐποχή τῶν ἀγίων Πατέρων μας δέν ὑπῆρχαν κόμματα καί ἐκλογές, ὥστε νά μποροῦν οἱ χριστιανοί νά ἐπιλέξουν τούς πλέον πιστούς καί εὐλαβεῖς ἀνθρώπους γιά ἄρχοντες,

ἂν καί στά χρόνια τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας οὐδέποτε ἀπειλήθηκε ἡ Παιδεία καί τό ἦθος τοῦ Γένους μας, παρά τίς ὅποιες ἀνομίες τῶν Ἄρχόντων, ὅπως ἐκφυλιστικά ἀπειλεῖται σήμερα.

Καί ἐπί πλέον, γνωρίζουμε ὅλοι ἀπό τήν Θεολογία μας ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναλύει λεπτομερῶς κάποιο ἀπό τά πιστεύματά Της, μόνο ὅταν αὐτό διαστρέφεται καί ὑπάρχει κίνδυνος νά ἐπέλθῃ σύγχυση καί νά ἀλλοιωθῇ ἡ ζωή τῶν πιστῶν.

Μέχρι καί τήν ἐποχή τοῦ ἀγίου Νεκταρίου, δέν εἶχε κανεῖς τολμήσει νά ἀμφισβητήσῃ ἀνοικτά ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Πνευματική Μητέρα ὅλων τῶν χριστιανῶν καί βεβαίως καί τῶν Ἄρχόντων, ὅσο ψηλά καί ἂν βρίσκονται.

Κανεῖς δέν εἶχε ποτέ ἀμφισβητήσῃ τό ὅτι ἡ καθημερινή ζωή τοῦ χριστιανοῦ ταυτίζεται μέ τήν πνευματική του ζωή καί ὅτι, ἄρα, πρέπει νά ταυτίζεται μέ αὐτήν καί ἡ Πολιτική, ἐκτός ἂν ἡ Πολιτική δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τή ζωή τῶν ἀνθρώπων! Οὔτε εἶχε κανεῖς ἐξαιρέσει τήν Πολιτική ἀπό τήν προσταγή τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Χριστιανούς νά «προϊστάνται καλῶν ἔργων οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ». Ἀπό τότε πού ἡ Πολιτική ἔπαυσε νά εἶναι «καλόν ἔργον», ἐπειδή αὐτοί πού τήν ἀσκοῦν δέν εἶναι «πεπιστευκότες τῷ Θεῷ», ἔχει πλέον σημάνει ἡ ὥρα τῆς Θεολογίας, γιά νά βάλῃ τά πράγματα στή θέση τους.

Ὡστόσο, δέν θά ἀφήσω παραπονεμένους τοὺς ἐπικριτές μου. Θά παραθέσω κείμενα, πού προέρχονται ἀπό δύο καυχήματα τῆς Ἐκκλησίας, πρόσωπα κοινῆς ἀποδοχῆς, καί τό ἓνα ἀπό αὐτά καί εὐρύτατα ἀναγνωρισμένης ἀγιότητας.

Σᾶς διαβάζω πρῶτα δύο μικρά ἀποσπάσματα ἀπό κείμενα τοῦ ἐνός, πού γράφτηκαν τό 1896: «Νά παύσῃ ἡ συστηματική περιφρόνησις τῆς θρησκείας ἐκ μέρους πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων καί ἄλλων. Ἡ λεγομένη ἀνωτέρα τάξις νά συμμορφωθῇ μέ τά ἔθιμα τῆς χώρας, ἂν θέλῃ νά ἐγκλιματισθῇ ἐδῶ. Νά γίνῃ προσιὰτις τῶν πατριῶν καί ὄχι διώκτρια. Νά ἀσπασθῇ καί νά ἐγκολπωθῇ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις. Νά μὴ περιφρονῇ ἀναφανδόν ὅ,τι παλαιόν, ὅ,τι ἐγχώριον, ὅ,τι ἐλληνικόν. Νά καταπολεμηθῇ ὁ ξενισμός, ὁ πιθηκισμός, ὁ φραγκισμός... Νά μὴ χάσκωμεν πρὸς τά ξένα»... «Ἡμύνθησαν περὶ

πάτρης οἱ ἄστοργοι πολιτικοί, οἱ ἐκ περιτροπῆς μητρυιοὶ τοῦ ταλαιπώρου ὠρφανισμένου Γένους;... ἄμυνα περί πάτρης δέν εἶναι αἱ σπασμωδικαί, κακομελέητοι καί κακοσύντακτοι ἐπιστρατεῖται, οὐδέ τά σκωριασμένης ἐπιδεικτικότητος θωρηκτά. Ἐμυνα περί πάτρης θά ἦτο ἡ εὐσυνείδητος λειτουργία τῶν θεσμῶν, ἡ ἐθνική ἀγωγή, ἡ χρηστή διοίκησις, ἡ καταπολέμησις τοῦ ξένου ὕλισμοῦ καί τοῦ πιθηκισμοῦ, τοῦ διαφθείραντος τό φρόνημα καί ἐκφυλίσαντος σήμερον τό ἔθνος, καί ἡ πρόληψις τῆς χρεωκοπίας. Τίς ἡμύνθη περί πάτρης; Καί τί παίζει ἡ γλαῦξ, ἡ θρηνοῦσα ἐπί ἐρειπίων; Πταίουν οἱ πλάσαντες τά ἐρείπια. Καί τά ἐρείπια τά ἔπλασαν οἱ ἀνίκανοι κυβερνηταί τῆς Ἑλλάδος!»⁶

Αὐτά εἶναι λόγια-φωτιά, τοῦ κοσμοκαλόγερου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη. Λόγια “σήματα κινδύνου”, ἤδη ἀπό τό 1896, τό ἔτος τῶν πρώτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων!

Καί τώρα, ἄς ἐνωτισθοῦμε καί τό σύγχρονο κείμενο:

«Παλιά, ἂν ἕνας εὐλαβῆς ἀσχολεῖτο μέ τήν κατάστασιν στόν κόσμο δέν πρέπει νά ἦταν καλά· ἦταν γιά κλείσιμο στόν Πύργο. Σήμερα ἀντίθετα, ἂν ἕνας εὐλαβῆς δέν ἐνδιαφέρεται καί δέν πονάει γιά τήν κατάστασιν πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο, εἶναι γιά κλείσιμο στόν Πύργο. Γιατί τότε αὐτοί πού κυβερνοῦσαν εἶχαν Θεό μέσα τους, ἐνῶ σήμερα πολλοί ἀπ’ αὐτούς πού κυβερνοῦν δέν πιστεύουν. Εἶναι πολλοί τώρα ἐκεῖνοι πού ἐπιδιώκουν νά τά διαλύσουν ὅλα, οἰκογένεια, νεολαία, Ἐκκλησία.

Τό νά ἐνδιαφέρεται κανεῖς τώρα καί νά ἀνησυχῆ γιά τήν κατάστασιν στήν ὁποία βρίσκεται τό ἔθνος μας εἶναι ὁμολογία, γιατί ἡ Πολιτεία τά βάζει μέ τόν θεῖο νόμο. Ψηφίζει νόμους ἐναντίους στόν νόμο τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι καί μερικοί ἀδιάφοροι πού οὔτε στόν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας πιστεύουν οὔτε ἔθνος παραδέχονται καί, γιά νά ἔχουν τό κουζούρι τους, λένε «ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει νά μὴν ἐνδιαφέρεσαι γιά τά πράγματα τοῦ κόσμου», καί ἔτσι ἀδιαφοροῦν! Ἀλλά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἄλλο ἐννοοῦσε. Τότε τά εἰδωλολατρικά ἔθνη εἶχαν ἐξουσία. Μερικοί ξέκοψαν ἀπό τό κράτος καί

6. Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, Ἐπαντα, ἐκδ. Ν. Τριανταφυλλοπούλου, τ. Ε΄.

πίστεψαν σὸν Χριστό. Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σ' αὐτούς «ἐσεῖς μὴν ἀσχολῆσθε μὲ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου», γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸν κόσμον, γιατί ὅλος ὁ κόσμος ἦταν εἰδωλολατρικός. Ἀπὸ τὴν στιγμή ὅμως πού ανέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἐπικράτησε ὁ Χριστιανισμός, δημιουργήθηκε σιγά-σιγά ἡ μεγάλη χριστιανικὴ παράδοση μὲ τίς Ἐκκλησίες, τὰ μοναστήρια, τὴν τέχνη, τὸ τυπικὸ τῆς λατρείας κλπ. Ἔχουμε λοιπὸν εὐθύνη νὰ τὰ διατηρήσουμε ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ μὴν ἀφήσουμε τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας νὰ τὰ διαλύσουν. Ἔχω ἀκούσει καὶ Πνευματικούς νὰ λένε: «Ἔσεῖς μὴν ἀσχολῆσθε μ' αὐτὰ!» Ἄν εἶχαν μεγάλη ἀγιότητα καὶ ἔφθαναν μὲ τὴν προσευχὴ σὲ τέτοια κατάσταση, πού νὰ μὴν τοὺς ἐνδιαφέρη τίποτε, νὰ τοὺς φιλοῦσα καὶ τὰ πόδια. Ἀλλὰ τώρα ἀδιαφοροῦν, γιατί θέλουν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ ὅλους καὶ νὰ καλοπερνοῦν.

Ἡ ἀδιαφορία δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε στοὺς κοσμικούς, πόσο μᾶλλον στοὺς πνευματικούς ἀνθρώπους. Ἐνας ἄνθρωπος τίμιος, πνευματικός, δὲν πρέπει νὰ κάνη τίποτε μὲ ἀδιαφορία. «Ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ἀμελῶς», λέει ὁ Προφήτης Ἱερεμίας.⁷

Πρόκειται γιὰ κείμενο τοῦ ἀγίου Γέροντος π. Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου, τὸ ὁποῖο σὲ λίγες γραμμὲς τὰ λέει ὅλα καὶ γι' αὐτὸ θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς δεητῖο Τύπου τοῦ Συνεδρίου μας.

Γνωρίζω ὅτι ἔγινα βαρὺς καὶ δυσάρεστος γιὰ πολλὲς ἀπὸ τίς διαπιστώσεις καὶ διατυπώσεις μου. Δὲν μετανιώνω γι' αὐτὰ πού εἶπα, γιατί ὅλα αὐτὰ μὲ πονοῦν καὶ ἤθελα νὰ συμπονέσετε. Ἄν κάποιος θίγεται ἀπὸ τίς ἀλήθειες πού ἐξέθεσα, ἄς πάψη νὰ συμπορεύεται μὲ τὸ ψέμα. Ἄν, ὅμως, ἐθίγη ἀπὸ τίς λέξεις πού χρησιμοποίησα, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Πρόθεσή μου δὲν ἦταν νὰ ἀντιδικήσω μὲ κανένα, ἀλλὰ νὰ σαλπίσω, μὲ ὅση δύναμη ἔχω, πὼς ἡ ζωὴ τοῦ τόπου μας πρέπει καὶ πάλι νὰ γίνῃ ἐργαστήριον ἀγιότητος.

7. Γέροντος Παϊσίου Ἀγιορείτου,

Κλείνοντας τήν Είσηγήσή μου θέλω νά αφαιρέσω τήν άπαισιοδοξία τοῦ ποιητῆ, πού άπελπίζεται στή σκέψη πώς «για νά γυρίσει ὁ ἥλιος θέλει δουλειά πολλή».

Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς δέν χρειάζεται νά γυρίση ὁ ἥλιος άλλα νά έπιστραφοῦμε ἐμεῖς, πού τοῦ γυρίσαμε τήν πλάτη. Ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Θεός μας, μᾶς καλεῖ νά δώσουμε στόν έαυτό μας καί στά παιδιά μας τά ἰδανικά τῶν Πατέρων μας.

Τά Κατηχητικά μας νά γίνουν Κατηχητήρια σίς Παραδόσεις καί στήν Ἱστορία τοῦ Γένους μας καί ὄχι νά συναγωνίζονται τίς άνώφελες κοσμικές δραστηριότητες. Τά παιδιά μας χρειάζονται Ὅραμα καί ὄχι Spiderman. Εἶναι έτοιμα νά πέσουν στή φωτιά για τήν Ἀλήθεια!

Οἱ Πνευματικοί νά ώθήσουν τά πνευματικά τέκνα τους νά άσχοληθοῦν μέ τά Κοινά. Αυτό, ὄχι μόνο δέν εἶναι άμαρτία, άλλα σίς μέρες μας εἶναι Ἱεραποστολή! Γι' αυτό δέν πρέπει ὄσοι άσχοληθοῦν μέ τό έργο αυτό νά εἶναι αυτόκλητοι άλλα νά κληθοῦν. Μόνο έτσι θά ὑπάρξη σωτήριο άποτέλεσμα. Μόνο έτσι θά άποτραπῆ ὁ μεθοδικά σχεδιαζόμενος ὀλοκληρωτικός χωρισμός τῆς Πολιτικῆς άπό τήν Ἐκκλησία, πού άνοίγει τόν δρόμο στούς έχθρούς τοῦ Σταυροῦ νά χωρίσουν τήν Ἐκκλησία άπό τήν Πολιτεία.

Θά εἶμαστε αἰώνια ὑπόλογοι έναντι τοῦ Θεοῦ, ἄν έπιτρέψουμε σάν άλλοι κάτοικοι τῶν Γεργεσπινῶν νά έκδιωχθῆ ὁ Χριστός άπό τή Χώρα μας καί θά εἶναι σάπια τά χέρια τῶν κληρικῶν καί τῶν πολιτικῶν εκείνων πού θά τολμήσουν νά συγκατατεθοῦν καί νά ὑπογράψουν αὐτήν τήν βλασφημία!

Εἶναι ἡ ὥρα νά κριθοῦμε ὄλοι. Νά μετρηθοῦμε, νά ζυγισθοῦμε καί νά μὴν βρεθοῦμε έλλειπεις.

Δέν χρειάζεται τόσο ἡ πολλή δουλειά, ὄσο ἡ παλληκαρία χριστιανική καρδιά! Δέν χρειάζεται τόσο ἡ πολλή δουλειά, ὄσο τό νά πάψουμε, επί τέλους, νά παραμένουμε ὑποδουλωμένοι καί νά ψηφίζουμε τή δουλειά!

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τήν Κυριακή 28 Σεπτεμβρίου 2008 πραγματοποιήθηκε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, όπως είχαμε προαναγγείλει, Πνευματικό Συμπόσιο με θέμα: «**Ἐκκλησία καὶ Πολιτική στην Ἑλλάδα. Ἐνα θέμα ταμπού**».

Τό Συμπόσιο πραγματοποιήθηκε μέ πρωτοβουλία τῶν Ἐκδόσεων «Ἑπακοή» καί ἐτέθη ὑπό τήν Αἰγίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ ὡς Οἰκοδεσπότης καί ἐπιχώριος Ποιμενάρχης ἀλλά καί ὡς Ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β'. Παρέστησαν, ἐπίσης, ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Νεράτζης, ὁ Γ. Γραμματεὺς τῆς Νέας Δημοκρατίας κ. Τραγάκης, ἐκπρόσωποι τῶν ἐντός καί ἐκτός τῆς Βουλῆς Κομμάτων, ὁ Πνευματικός Προϊστάμενος τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως (Π.Ο.Ε.), Πανος. Ἀρχιμανδρίτης π. Μάρκος Μανώλης, πολλοί κληρικοί καί ἄνω τῶν 1.500 ἀνθρώπων.

Τό Προεδρεῖο τοῦ Συνεδρίου ἀπετέλεσαν οἱ: Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται π. Ἱερόθεος Ἀργύρης (Πρόεδρος) καί π. Μελέτιος Βαδραχάνης, οἱ Αἰδεσιμολ. π. Βασίλειος Βολουδάκης καί π. Πασχάλης Γρίβας καί οἱ κ. Στυλιανός Κουριαντάκης καί κ. Χαράλαμπος Ἀντωνικόπουλος.

Προηγήθηκε Τρισάγιο ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ μαρτυρικοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδίστρια, γιά τήν συμπλήρωση 180 ἐτῶν ἀπό τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ὡς Κυβερνήτου (1828-2008).

Ἐπηκολούθησε προσλαλιά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς, μέ τήν ὁποία περιέγραψε τόν σκοπό τοῦ Συμποσίου, διεζωγράφησε δι' ὀλίγων τήν προσωπικότητα τοῦ μεγάλου Κυβερνήτου, ἐκήρυξε τήν ἔναρξη τοῦ Συμποσίου καί κάλεσε τόν Εἰσηγητή, π.

Βασίλειον Βολουδάκη εις τό βῆμα γιά νά εἰσηγηθῆ τό θέμα.

Τό πλήρες κείμενο τῆς Εἰσηγήσεως τοῦ π. Βασιλείου δημοσιεύεται στό παρόν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας καί πρέπει νά

ἔχη εὐρυτάτη διάδοση, δεδομένου ὅτι βάζει «τόν δάκτυλον ἐπί τῶν τύπων τῶν ἡλῶν» καί ἀναπτύσει τό θέμα πολύπλευρα, λογικά, ἱστορικά, θεολογικά καί ἀποδεικνύει ὅτι ἀπό τήν ὀρθή κατανόησή του ἐξαρτᾶται τό πῶς ἡ καθημερινή κοινωνική ζωή τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή ἡ πολιτική, θά ταυτισθῇ μέ τήν πνευματική ζωή.

Μετά τό πέρας τῆς Εἰσηγήσεως καί ἕως ὅτου συγκεντρωθοῦν ἀπό τήν ὀργανωτική Ἐπιτροπή τά δελτία μέ τίς πρός συζήτηση ἐρωτήσεις τῶν παρευρισκομένων στό Συμπόσιο, ὁ Αἰδεσιμολ. πρωτοπρεσβύτερος π. Νικόλαος Φίλιας διάβασε στο ἀκροατήριον ἕνα ποίημά του, γραμμένο στό πνεῦμα τοῦ Συνεδρίου καί κάλεσε ὅλους σέ ἕναν εἰρηνικό πνευματικό ξεσηκωμό.

Ἀκολούθησαν οἱ τοποθετήσεις τῶν συνεδρῶν ἐπὶ τοῦ θέματος κί ἄρχισε ἡ ἀνάγνωση τῶν καιριωτέρων ἐρωτημάτων στὰ ὁποῖα ἐν συνεχείᾳ ἐδίδοντο ἀπαντήσεις.

Δέν κατέστη δυνατόν νά ἀναγνωσθοῦν ὅλες οἱ ἐρωτήσεις διότι ἦσαν πλῆθος πολύ, ἐδόθη, ὅμως, ἡ υπόσχεση ὅτι ὁ διάλογος θά συνεχισθῆ καί γι' αὐτό ἀπαιτεῖται ἐπαγρύπνηση καί κινητοποίηση ὄλων τῶν χριστιανῶν προτοῦ εἶναι πολύ ἀργά...

Τό Συνέδριο ἐκλείσει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς μέ τό Ἀπολυτίκιον «Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου...».

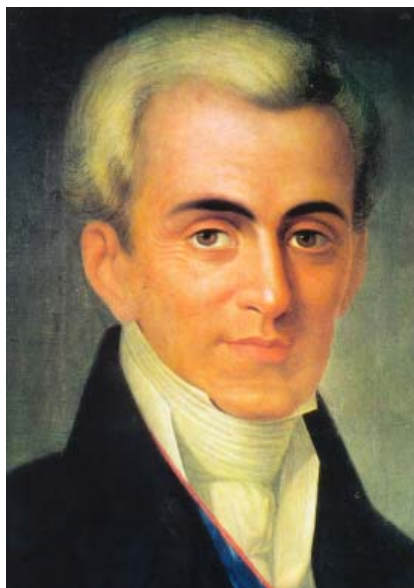
ἮΤΑΝ Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣΩΝΟΣ;

Μερικοί προχειρολόγοι καί ἀνιστόρητοι συκοφαντοῦν τόν μεγάλο Κυβερνήτη τοῦ ἔθνους μας, Ἰωάννη Καποδίστρια, ὅτι ἦταν Μασῶνος, ἐπειδή οἱ Μασωνικές Στοές τόν συμπεριλαμβάνουν στά μέλη τους.

Ὅμως, ἔπρεπε νά γνωρίζουν ὅτι πάγια πρακτική τῶν μασώνων εἶναι νά σφετερίζονται τά ὀνόματα ἐπιφανῶν ἀνθρώπων μετά τόν θάνατό τους, ὅταν αὐτοί πλέον δέν μποροῦν νά διαμαρτυρηθοῦν, καί νά τά παρουσιάζουν ὅτι ἀνήκουν στήν Μασωνική θρησκεία.

Ὁ Καποδίστριας, ὄχι μόνον δέν ἦταν Μασῶνος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τή βιοτή καί τά κείμενά του, ἀλλά καί θέσπισε μέ τήν ὑπ' ἀριθ. 2953 Ἐγκύκλιό του ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστο τό νά εἶναι κανείς μέλος μυστικῆς Ὄργανώσεως καί ὑπάλληλος τοῦ Κράτους.

Παράλληλα, στίς 22 Αὐγούστου 1831 ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἐξαπέλυσε καί ἄλλη ἐγκύκλιο, (ὑπ' ἀριθμόν 4286) πρὸς τοὺς προϊσταμένους τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Συναπέστειλε, μάλιστα, καί τύπον ὄρκου, τόν ὁποῖον θά ὑπέγραφαν ὅλοι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δηλώνοντας ὅτι δέν ἀνήκουν σέ καμμιά μυστική Ἐταιρεία. Λίγες ἐβδομάδες μετά τήν δεύτερη αὐτή Ἐγκύκλιο, δολοφονήθηκε στό Ναύπλιο!

Κατωτέρω παραθέτουμε τήν ἄγνωστη στούς πολλούς Ἐγκύκλιό του αὐτή.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἄριθ. 2953

Μυστική Ἐγκύκλιος

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρός τό Πανελλήνιον

Πρός τούς κατά τό Αἰγαῖον Πέλαγος καί τήν Πελοπόννησον Ἐκτάκτους Ἐπιτρόπους καί τούς Ἀρχηγούς τῶν κατά ξηράν καί θάλασσαν Δυνάμεων.

Γνωρίζει ἡ Κυβέρνησις ὅτι, Πολῖται τινές ἐπιμένουν πιστεύοντες καί τούς ἄλλους πείθοντες, ὅτι αἱ μυστικά Ἐταιρεῖαι χορηγοῦσι μέσα σωτήρια εἰς τήν Πατρίδα, ἢ τοῦλάχιστον Αἰγίδα ὑπό τήν ὁποία συνδεόμενοι μεταξύ των ἄνθρωποι διά μυστικῶν δεσμῶν δύνανται νά ἀπολαύσωσιν ἐντός τῆς Πατρίδος των καί διά τῆς ξένης ἐπιρροῆς ἀξιώματα, τιμάς, καί τό πλέον τύχην, ὅ ἐστί χρήματα. Ὅσον καί ἂν ἐλεεινολογῇ ἡ Κυβέρνησις τήν ἀπειρίαν τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀπό τοιαύτας εἰσηγήσεις παρασυρομένων δέν ἤθελε δώσει τήν προσοχήν της, ἂν δέν ἦτο καταπεπεισμένη πόσον **ὀλέθρια ἀποτελέσματα** δύναται νά φέρῃ εἰς τήν κρίσιμον ταύτην στιγμήν ἢ περί τούτων γνώμη, τήν ὁποίαν **οἱ ἐχθροί τῆς Ἑλλάδος** ἤθελον συστήσει καί εἰς τόν Κόσμον, καί εἰς τάς Εὐρωπαϊκάς Κυβερνήσεις. Ἄν ἡ Ἑλλάς ἐγκατελείφθῃ ἀπό τό 1821 ἕως τόν Ἰούλιον μῆνα τοῦ τελευταίου ἔτους, τοῦτο προῆλθε διότι οἱ ἐχθροί της τήν παρέσταιναν ἀδιακόπως πρὸς τούς Βασιλεῖς, ὡς λαόν ἐπαναστατηθέντα καί ἀγωνιζόμενον ὑπό τήν διεύθυνσιν καί ὑπό τούς σκοπούς Μυστικῶν Ἐταιρειῶν, ὅθεν ἐπήγασαν αἱ καταστροφαί τῆς Ἰσπανίας καί Ἰταλίας.

Εὐκόλον ἦτο ἀναμφιβόλως νά ἀναιρεθῇ ἢ σφαλερά αὐτή δόξα. Μ' ὅλον τοῦτο ἐχρειάσθησαν ὀλόκληρα **ἑπτὰ ἔτη** βασάνων καί δυστυχιῶν εἰς ἀναίρεσίν της. Μόλις ἀνηρέθη, καί ἐνῶ ἡ Ἑλλάς ἀρχίζει νά λαμβάνῃ δείγματα εὐνοίας καί καλοκαγαθίας ἐκ μέρους τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων, **οἱ ἐχθροί της θέλουν πάλιν τήν παραστήσει ὡς ὑπεξούσιον τῶν Μυστικῶν Ἐταιρειῶν**, καί εἰς ἀπόδειξιν τούτου θέλουν φανερώσει ὅτι, ὑπό διαφόροις ὀνόμασιν αἱ Ἐταιρεῖαι αὐταί ὑπάρχουν καί πολλαπλασιάζονται μεταξύ των ἐν τοῖς πράγμασι καί τῆς πολιτικῆς τάξεως, καί τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, ἴσως καί αὐτοῦ τοῦ στόλου.

Τόσον οὐσιῶδες θεωρεῖ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις ὥστε, μή ἐγκρίνουσα, νά δείξῃ διά τινος δημοσίου καί ἐπισήμου πράξεως τήν **ὑπαρξιν** αὐτοῦ τοῦ κακοῦ, ἐκπληροῖ διά τοῦ τύπου τῆς παρουσίας ἐγκυκλίου **τό χρέος**, τό ὁποῖον δέν

ἢμπορεῖ νά παραμελήσῃ χωρὶς νά καθυποβληθῇ εἰς **βαρυτάτην εὐθύνην**. Τῶ ὄντι τοιοῦτον δημόσιον ἔγγραφον μεταξύ τῶν Πολιτικῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιμένουσι νά **μὴν παραχωρῶσιν** εἰς τὴν Ἑλλάδα **ἔντιμον μέλλον**, ἤθελε χρησιμεύσει ὡς μέσον τοῦ νά **ἀποδείξωσιν** ὅτι οἱ Βασιλεῖς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν των ὑποθάλλουσι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἐχθρόν, τὸν ὅποιον καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ εἰς τὰς ἰδίας των Ἐπικρατείας πολεμῶσι.

Ἡ παρατήρησις αὐτή, Κύριοι, σᾶς διδάσκει μέ πόσῃ φρόνησιν καὶ ὀξυδέρκειαν ἀπαιτεῖται ἡ **ἐκπλήρωσις** τῆς ἀκολούθου παραγγελίας τῆς Κυβερνήσεως.

Θέλετε κοινοποιήσῃ διὰ ζώσης φωνῆς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους σας ἢ τοὺς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν σας ἀξιωματικούς, τὸ περιεχόμενον τῆς παρουσίας, καὶ θέλετε τοὺς κάμει νά σᾶς **φανερῶσιν ἂν ἀνήκουν εἰς καμμίαν τῶν Μυστικῶν Ἐταιρειῶν, ἢ ὄχι**. Ἄν εἶναι τὸ πρῶτον, θέλετε τοὺς παρατηρήσει ὅτι, ἐάν εἰς τὴν παρελθούσαν κατάστασιν τῆς ἀναρχίας, καὶ τῆς ἀταξίας ἦταν ἴσως ἀναγκαῖον εἰς τοὺς πολίτας νά ζητήσωσι προσωπικὴν ἀσφάλειαν διὰ τοῦ **δεσμοῦ** μυστικῆς τινός Ἐταιρείας, **ὁ δεσμός οὗτος διαλύεται** καθ' ἣν στιγμήν **ὁ τοῦ νομίμου ὄρκου** καὶ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ πρὸς τοὺς Νόμους, χορηγεῖ εἰς ἕνα ἕκαστον καὶ εἰς ὅλους, ὅλας τὰς ἀπαραιτήτους ἀσφαλείας. **Ἀπὸ τοιαύτην ἀρχὴν ὀρμώμενοι εὐκόλως, θέλετε ἀποδείξει τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν δύο ὄρκων, ἡγουν τοῦ ὑπηρετεῖν τὸ Κράτος, καὶ ὑπηρετεῖν μυστικὴν Ἐταιρείαν, τῆς ὁποίας ὁ σκοπός εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἐταίρους.**

Ἄν, λοιπόν, οἱ ὑπάλληλοί σας ἢ οἱ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν σας ἀξιωματικοὶ **ἀνήκουσιν** εἰς τίνα Ἐταιρείαν, ἀνάγκη νά **παραιτηθῶσι**, καὶ περὶ τούτου ὀφείλεις νά μᾶς **βεβαιώσῃς**.

Ἐξ ἐναντίας θέλετε τοὺς ἐξηγήσει τοὺς **κινδύνους** εἰς τοὺς ὁποίους ἐκτίθενται **πλανώμενοι** ἀπὸ ὀλίγους τινὰς ὅλως διόλου εἰς τὰ τοιαῦτα ἐνασχολούμενους. Ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τῶν Ἐταιρειῶν τῶν **μὴ συμβιβαζομένων** μέ τὰ κατὰ Νόμους καθεστῶτα **δέν ἀποκλείομεν** καὶ τὴν πρό αἰώνων γνωριζομένην ὑπὸ τῶ ὄνόματι τῆς Ἀδελφοποιείας, ἢ Ἀγάπης.

Παραγγέλεσθε, Κύριοι, κατ' ἐπανάληψιν νά κάμετε **χρῆσιν** τῆς κοινοποιήσεως ταύτης κατὰ τὸν συνετώτερον καὶ ὠφελιμώτερον τρόπον. Προθύμως ἡ Κυβέρνησις θέλει δεχθῇ τὰς εἰδοποιήσεις, ὅσας ἐν καιρῶ καὶ τόπῳ θέλετε δυνηθῇ νά τὴν χορηγήσετε.

Ἐν Πόρῳ τῇ 8 Ἰουνίου 1828

Ὁ Κυβερνήτης

(Τ.Σ.) I. A. Καποδίστριας

π. Β.Ε.Β.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστια (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Έξομολογήσεις” του Άγιου Αύγουστίνου, διάγνωση και θεραπεία τών προβλημάτων της ανθρώπινης ψυχής».**

Κατά την διάρκεια της ανάπτυξεως του θέματος γίνεται διάλογος με τούς άκροατές.

Πρό τής έναρξεως τής όμιλίας παρα-

τίθεται δωρεάν ένα μικρό πρόγευμα προς άναψυχήν τών προσερχομένων εύθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, με γενικό θέμα:
«΄Ο Προφήτης ΄Ιερεμίας έλέγχει τήν έποχή μας».

΄Υπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** άπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο του Άγ. Νεκταρίου μετά τόν Έσπερινό και τήν Παράκληση οι όμιλίες έχουν τίτλο: **«Θέματα άπό τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη».**

΄Υπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

